

60v

ΑΡΙΘ. 265

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1929

ΠΩΣ ΕΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ;
ΑΥΤΟ ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΕΞΗΓΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΟΜΗΣ
Γενική 'Αντιπροσωπεία: 'Αθήναι 47
1. Σταυρου 2
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

KOLYNOS
DENTAL
CREAM
ΚΟΛΥΝΟΣ ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΟΝΙΑΚ ΒΟΤΡΥΣ
V.O. & V.O.S.
Παλαιόν απόσταγμα Οίνου
'Ελληνικής 'Εταιρείας Οίνων και Οινοπνευμάτων
ΣΤΑΔΙΟΥ 15δ.
Κεντρικόν πρατήριο δδός ΑΘΗΝΑΣ 27α

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
προκαλεί συχνά έντοληπτικόν κεφαλόπονον. 'Απαλαχθήτε από αυτόν παίρνοντας τα γνωστά
ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ
'Επίσης και εις πόνοσ δδόντων, δταν, γριππην, ρευματισμόσ, νευραλγίας και πυρετόν εξασκοῦν τα δισκία 'Ασπιρίνης την άσφαλή και καταπραῦντικὴν των ἐνέργειαν.
BAYER
Ζητείτε πάντοτε την γνήσιαν συσκευασία Bayer με την κυανόλευκον ταινίαν.

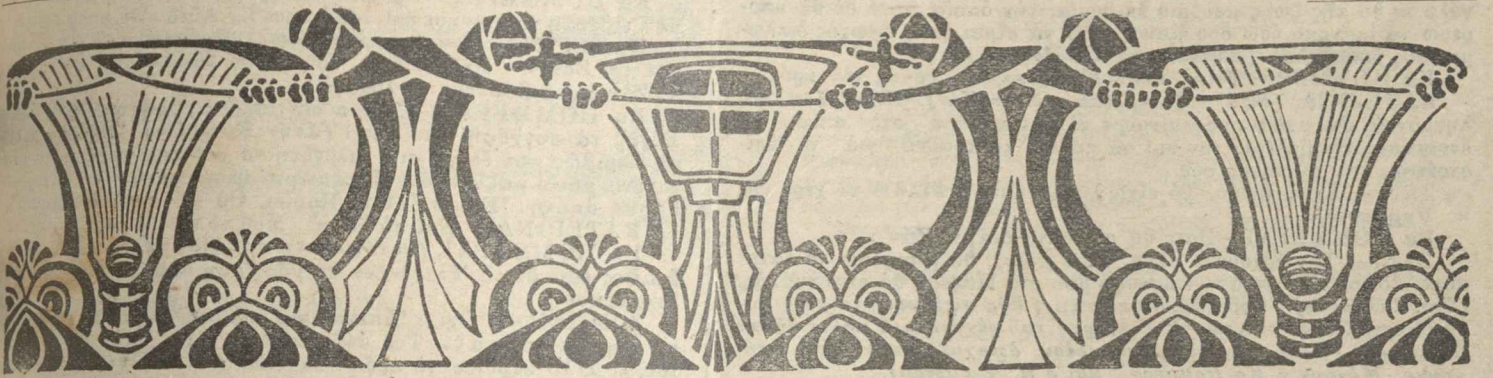
ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
'Αντιπροσωπος μετὰ διαρκος παρουσιασθήκη Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθηναι Λέκκα 21α
Τὰ κοστούμια σας στοῦ **Δ. ΡΑΜΦΟΥ** Πραξιτέλου 22—'Αθηναι.

Reve d'or
L.T. RIVER
PARIS
Poudre-Lotion
ΕΡΕΒΑ

Τὰ άρίστης ποιότητος και άντοχής
ΜΕΤΑΣΩΤΑ
ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ
ΖΩΡΖΕΤ
ΦΟΥΛΑΡ Κ.Α.Π.
ΤΗΣ ΜΕΤΑΕΣΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
Δ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ & ΣΙΑ
Πωλούνται εις τὰ καλύτερα Καταστήματα με την σφραγίδα εις την οὔγια.

Τὰ προηγούμενα φύλλα του «Μπουκέτου» τιμώνται 400

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΗΣ ΖΥΓΙ

ΑΝ ΚΕΡΔΙΣΩ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΑΡΙΘΜΟ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ...

[Στο σπίτι της κυρίας Πομμεράι, στο σαλόνι των υποδοχών. 'Επίλοιποι μοντέρνα, αναμμένο τζάκι, λουλούδια στα βάζα. 'Όλα εξήμιση το απόγευμα. Οι περισσότεροι από τους επισκέπτες, έχουν φύγει ήδη. 'Εμειναν μονάχα μερικοί νέοι και νέες, που κουβεντιάζουν σε μια γωνιά, στην άλλη άκρη του σαλονιού. 'Η κυρία Πομμεράι συνομιλεί με την άνεψιά της την Κατερίνα Ζερτάν].

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (28 ετών, ψηλή, πολύ όμορφη, ντυμένη με μέτριο μοντέρνο, αλλά σοβαρό).— 'Ελα τώρα, καυμένη θεία. Μην κινέσται! 'Όλα θα διορθωθούν. Μή χολοσκάνης! Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (45 ετών, με κάτασπρα μαλλιά κ' ευγενικότατο πορτοκιστικό).— Νά μή χολοσκάνω; 'Εσύ, παιδί μου, άρχίζεις να μου δίνεις στα νευρα με τις αιδώνες. Μά πως να μη χολοσκάνω όσο βλέπω πως η έγκλη μου, η Γιλβέρτη άποφύγει συστηματικά το γάμο!... Καί, σημείωσε, ότι μονάχα έμένα έχει στον κόσμο... 'Αμα κλείσω κ' εγώ τα μάτια μου, δεν θα έχω πειρά κανένα να τη συμβουλευθεί να της πη τι άντρα να πάρη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Μά η Γιλβέρτη άποφύγει τους υποψηφίους συζύγους και όχι το γάμο... Το πράγμα δεν εινε το ίδιο. Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Ναί, μα καταντά να γίνεται το ίδιο. Γάμος χωρίς υποψήφιο σύζυγο δεν μπορεί να υπάρξει. ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Δεν βρῖσκε, φαίνεται, ακόμα κείνον που όνειροπολεί. Πολλές φορές μου ελπε ότι αν έβρισκε τον άνδρα που όνειροπολεί θα τον άγαπούσε και θα του άφοσιωνότανε μ' όλη την καρδιά της. Φτάνει μονάχα να του έχη έμπιστοσύνη...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μά πρέπει να κάνη γλήγορα, γιατί τα χρόνια περνούν... Κ' ελάλιον πρέπει να όμολογήσουμε ότι η καυμένη μας η Γιλβέρτη δεν εινε και εξαιρετικά όμορφη. ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— 'Α όχι, θεία, δεν έχεις δίκιο! 'Η Γιλβέρτη έχει ψυχικά θέληγτρα, τα όποια δεν φαίνονται εκ πρώτης έψως. 'Όταν έρως την καλοπορέσεις... Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Ναί, παιδάκι μου, μά για να το ανακαλύψης αὐτό το θέληγτρο, πρέπει να είσαι έξυπνος. Καί έξορως δά πολύ καλά ότι οι άντρες δεν φημιζονται για την έξυπνάδα τους! Αυτοί βλέπουν μονάχα την επιφάνεια, τα εξωτερικά σημεία... 'Α! νά, βλέπω έκει κάτω τον άντρα σου, με το κυνικά-δελφό σου το Ζάν... Τι όρατο παλληκάρι, αλήθεια, αυτός ό Ζάν!...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ναί, εινε πολύ καλός. Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Αυτός εινε ό κατάλληλο. άντρας για τη Γιλβέρτη. ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— 'Ασφαλώς! Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μου φαίνεται μάλιστα πως η Γιλβέρτη του άρέσει. 'Ερχονται στιγμές που την κοιτάζει τόσο τρυφερά, τόσο στοργικά. Νά, πρό δλίγου ακόμα μου φάνηκε... ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Αυτό το πρόείξε και ό άντρας μου. Μά όταν έκανε σχετικό λόγο του Ζάν, έκείνος έμπηξε τις γωνίες, λέγοντας ότι δεν επιρεπώτανε σ' ένα φτωχό ύπολογαγό να παντρευτεί ένα κορίτσι τόσο πλούσιο σαν τη Γιλβέρτη...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Ο φίλος μας ό Ζάν δεν σκέπτεται δόλου... άνδρικά. (Παίρνει τα λογιά της και κυττάζει προς τον δμίλο των νέων.)

Τι συμπαθητικός, αλήθεια, που εινε αυτός ό Ζάν!... Κρίμα μονάχα που δεν έχει λεπτά. 'Αν και, έδω που τα λέμε, αν ήτανε πλούσιος, δεν θα παντρευότανε βέβαια τη Γιλβέρτη. ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (ζωηρά).— Μην το λες αυτό, θεία!... Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μου ειλαν άπόόσο ότι ό πατέρας του Ζάν ήταν έλλοτε πολύ πλούσιος. ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Αυτό εινε αλήθεια. Μά ό πατέρας του Ζάν κατεστράφη... Τον κατάκλεψε δηλαδή ένας συνταξίρος του, ό όποιος και έγινε άφαντος... Την εποχή εκείνη ό Ζάν ήτανε μόλις πέντε χρονών... 'Υστερ' από λίγο πέθανε ό πατέρας του, από τη μεγάλη λύπη του και τον άφησε όρφανό και φτωχό... 'Όσο για τον κλέφτη, φαίνεται πως εξαγύρισε στη Γαλλία, στο Παρίσι... 'Ενας παλιός φίλος του πατέρα του Ζάν, του ελπε πως τον είδε, σ' έλασινά όμοσ χαλία... (κυττάζει το ρολογάκι της). Εινε όρα να πηγαίνω. Πρέπει να πάρω μαζί μου και το Ζάν. Μόλις προφταίνη να τοιμήσην κάτι και να πάρη το τραίνο για τη Λυονβίλ, για να βρῖσκειται άσριο το πρωί στο σύνταγμα του. 'Η άδεια του λήγει άπόψε... (Σηκώνεται και πλησιάζει τον δμίλο. 'Η Κα Πομμεράι την ακολουθεί).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τι συνωμοσία κάνετε σείς αυτοί; ΛΟΥΛΟΥ ΝΤΥΠΡΕ, (Μία φίλη της Φιλβέρτης).— Νά, λέμε ό καθένας τι θα έκανε αν του έπεφτε ό πρώτος αριθμός του λαχείου. Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Ετσι ε; 'Εσύ, Λουλού, τι θα έκανες; ΛΟΥΛΟΥ.— Θα πήγαινα κάθε βράδυ στο θέατρο... Θα έφτιαχνα ένα σωρό ρόμπες, θα έβαζα ένα μεγάλο ζωγάφο να μου κάνη το πορτραίτο μου... Κα ΝΤΡΑΝ.— 'Εγώ θ' αγοράζα έναν κύργο! ΖΑΝ, (ένα όρατο παλληκάρι. Κομψός, καλοφτιαγμένος. 'Εβρινα μάτια κ' ευγενικότατο πορτοκιστικό).— 'Όσο για μένα, δεν έξέφρασα καμιά άπολύτως ύποψη, επειδή είμαι εκ των προτέρων βέβαιος ότι δεν θα κερδίσω τον πρώτο αριθμό του λαχείου.

ΓΙΛΒΕΡΤΗ (23 ετών, ψηλόσωμη, λεπτή και ευκίνητη σιλουέτα. Δόντια κάτασπρα, μάτια γκριζοκίτρινα, μαλλιά καστανά. 'Η όμορφιά της δεν εινε χτυπητή. Μόλις την δῆς για πρώτη φορά, λες: «Εινε άσχημη!» 'Όταν όμως την καλοπροσέξεις, είσαι άναγκασμένος να πῇς: «Μα! τι όμορφη που εινε!»).— Καί γιατί, παρακαλώ, ισχυρίζεσθαι ότι δεν μπορείς κ' εσείς να κερδίσεις τον πρώτο λαχτό; ΖΑΝ.— Αὐτό τον άπολύτατο λόγο ότι δεν έχω... λαχέιο! (Τέλια).

ΕΝΤΡΕ, (Όμορφο και καλοντυμένο παιδί, μά λιγάκι κομψό. Μαλλιά κολλημένα στο κεφάλι, μοντανάκι σαν περιεπωμένη Φ λδοξεί να γίνη σύζυγος της Γιλβέρτης).— 'Εγώ έχω δύο λαχεία. Τελευταίως είχα βάλεν νάουό σιρίγγια μ' ένα φίλο μου. Τον κέρδισα, μά επειδή δεν είχα φίλο, μου έδωσε δύο άριθμούς λαχείου, των 333 και των 1713.

ΖΩΜΠΕΡ, (55 χρονών. Οίονομικός διαχειριστής της περιουσίας των Πομμεράι και επένος φίλος του σπιτιού).— Άσασ τη Γιλβέρτη σαν παιδί του). Μήπως εινε άδιακρισία εκ μέρους μου, κύριε Εντρέ, αν σῆς ρωτήσω τι σκοπεύετε να κάνετε με τα χαρίματα που θα πάρете—αν, έννοείται, κερδίσετε τον πρώτο αριθμό; ΕΝΤΡΕ.— Σας παρακαλώ! 'Αν λοιπόν, κερδίζα τον πρώτο αριθμό, θα ήμουν ό ευτυχέστερος

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τι όρατο παλληκάρι, αλήθεια, αυτός ό Ζάν!...

των ανδρών, γιατί θα μπορούσα τότε να πραγματοποιήσω ένα μεγάλο πόθο της ζωής μου, μία επιθυμία, την οποία ποτέ δε θα μπορούσα να ικανοποιήσω όσο εξακολουθώ να είμαι ένας φτωχός διπλωματικός υπάλληλος. (Κυττάζει τη Γιλβέρτη).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ (σιγά στην Κατερίνα).— Κύττα τον κούρο. ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (σιγά).— Τον βλέπω. (Στον Ζάν). Πάμε, Ζάν. Μή λησμονείς ότι μόλις προφταίνουμε να πεταχτούμε στο σπίτι, να ετοιμάσουμε τη βαλίτσα του και να πάρεις το τραίνο για να επιστρέψεις στο σύνταγμα σου.

ΖΑΝ.— Έχεις δικιο. Τό ελγα λημονήσεις. (Φιλάει το χέρι της Πομμεραί).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Πότε θα σάς ξαναϊδούμε, Ζάν; ΖΑΝ.— Τόν έχομενο μήνα. Τότε μόλις θα μπορούσα να ξαναπάω άδεια Κ' η πρώτη επίσκεψή μου στο Παρίσι θα είναι για σάς. (Στη Γιλβέρτη).— Όρβοτάρ, δεσποινίς. (Της σφίγγει το χέρι και την κυττάζει με στοργή. Η Γιλβέρτη του είνει μία ματιά δέξιν αδιάφορη. Ένας ένας οι μουσαφιέροι αποχαιρετούν και φεύγουν. Μένουν η Κα Πομμεραί, και ο κ. Ζωμπέρ).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (νάθετα).— 'Α! αυτός ο Έντρε μου έχει καθήσει έδω. Δέν μπορώ να τόν χονέψω!

Κος ΖΩΜΠΕΡ.— 'Αμ' άγώ!...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Αφού είναι έτσι, γιατί τόν προσκαλείς τόσο συχνά;

ΖΩΜΠΕΡ.— Για να κάνω τη Γιλβέρτη να τόν συχαθή!...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μά τί, φαντάζεσαι μήπως ότι τόν άγαπά;

ΖΩΜΠΕΡ.— Κάθε άλλο! Η Γιλβέρτη αγαπά τόν Ζάν.

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τό πρόσθεξ μ' έσύ αυτό;

ΖΩΜΠΕΡ.— Δέν θέλει φιλοσοφία τό πράγμα!.. Μήπως έκείνος

δέν τήν άγαπά; Μά δέν τολμάει να τής τό πη, έπειδή έκείνη είναι πλούσια, ενώ αυτός δέν έχει άλλο εισόδημα από τό μισθό που παίρνει ως ύπολοχαγός. Γι' αυτό προσποιείται ότι αδιαφορεί γ' αυτήν... Ένώ ο άλλος, ο Έντρε, άκολουθεί άλλη τακτική. Υποκρίνεται τόν έρωτευμένο και τόν άπελπισμένο. Νά, άπόψε είπα δυό φορές με τόρό στο τη Γιλβέρτη, ότι άν του έπεφτε ο πρώτος άριθμός του λοχείου, θα τήν έπειρνα άμέσως γυναικα!...

Είμαι όμως σχεδόν βέβαιος πως άν συμβή αυτό, θα γίνη άμέσως άφαντος. Δέν θα τόν ξαναδώσουμε στά μάτια μας.

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Έκείνο που μ' ένδιαφέρει είναι ότι η Γιλβέρτη αγαπά τόν Ζάν... Μά, επί τέλους, γιατί δέν τόν βοηθάει μ' αυτή η εύλογημένη, γιατί δέν του δίνει λίγο κούραγιο για να τής εξομολογηθή τόν έρωτά του.

ΖΩΜΠΕΡ.— Τό νού σας! (Μπαίνει μέσα η Γιλβέρτη).

ΓΙΑΒΕΡΤΗ.— Τί λέγατε;

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Νό, μιλούσαμε για τούς δυό νέους που ήσανε πρό όλίγου έδω. Καί λέγαμε ότι ο δυστυχής ο Ζάν έδυνε κι' αυτή τη φορά, χωρίς να τολμήσει να σου πη ότι σ' αγαπά. Τί τά θέλεις άγαπητή μου Γιλβέρτη, είναι καίριος μου φαίνεται να τόν βοηθήσεις και σ' λιγάκι...

ΓΙΑΒΕΡΤΗ.— Μά, τί είναι αυτά που λέτε! Είμαι βέβαιη ότι ο Ζάν δέν μ' αγαπά καθόλου. Έτσι μου φαίνεται τουλάχιστον...

ΖΩΜΠΕΡ.— Σου φαίνεται; Τί λές, παιδί μου; Είμαι σίγουρος ότι τόν αγαπάς μ' έσύ... Μά περιμένεις να σου τό πη πρώτα έκείνος.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (κοκκινίζοντας).— Μά, όχι, όχι... δέν τόν αγαπώ καθόλου... Μή με βασανίζετε άλλο!... (Φεύγει άπ' τό δωμάτιο κλαίοντας).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τώρα μόλις καταλοβαίνω πόσο πελώ τόν άγαπάει! Τη δυστυχισμένη τη μικρή!...

(Υστερα από μερικά μέρες. Η Κα Πομμεραί, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, διαβάζει ένα τηλεγράφημα. Έξαφνα μπήγει μία φωνή χαράς).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Α! τόσο τό καλύτερο! Γιλβέρτη έλα μία στιγμή!...

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (ή όποια τακτοποιούσε κείνη τη στιγμή κάτω λουλούδια σ' ένα βάζο).— Τί συμβαίνει; Τίποτα εύχόριστο;

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Έξαιρετικά εύχόριστο! Έλαβα ένα τηλεγράφημα από τόν Έντρε, τόν όποιο ο Ζωμπέρ είχε προσκαλέσει γι' άποψ... Μά είδοποιεί λοιπόν ότι δέν θάρρη έπειδή του παρουσιάστηκε κάποια έκτακτη εργασία, ή όποια τόν άνογκάσει να λείψει για κάμποσον καιρό από τό Παρίσι.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ.— Έτσι ε;

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τηλεφώνησε λοιπόν στην Κατερίνα να πάρη και κανένα από τά παιδιά της μαζί της αφού έχουμε μία θέση κενή.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (ή όποια στεκόταν έκείνη τη στιγμή στο παράθυρο).— Μπα! τί βλέπω... έχονται ο Ζωμπέρ, ή Κατερίνα και ό...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μπα! Μπα! Τί βλέπουν τά μάτια μου! Φιλιούνται!...

ο Ζάν!...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Ο Ζάν! Πώς ήταν αυτό. (Από μέσα της). Η Γιλβέρτη κοκκινίζει και ταράχτηκε!... Αυτό είναι καλό σημάδι!...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, (μπαίνει μέσα ακολουθούμενη από το Ζωμπέρ και τό Ζάν).— Κέττα, θεία, σου φέρνω ένα λοχαγό του κοινού... 'Ο Ζάν προβιάστηκε σέ λοχαγό!...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— 'Α! πόσο χαίρεται, άγοστή μ' έσύ Ζάν!...

Έδω! τά συχαρητήριά μου! (Στην Κατερίνα).— Εχθότε τή στιγμή άκριβώς που έλεγα στη Γιλβέρτη να σου τηλεφωνήση να φέρη κανένα παιδί μαζί σου... Έχουμε μία θέση κενή. 'Ο Έντρε δέν θάρρη άπόψε. Έφυγε από τό Παρίσι. Θα λείψει πολύν καιρό...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— Ναι, τό ξέρω... Μου τό είπε ο Ζωμπέρ.

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (κατάπληκτη στο Ζωμπέρ).— Μπα! Πού τό έμαθες έσύ ότι ο Έντρε δέν θα μ' έρθη άπόψε; Μήπως σου τηλεγράφησε;

ΖΩΜΠΕΡ.— Όχι... Άπεναντίας μόλις. Έγώ του τηλεγράφησα σήμερα τό πρά... Του άγγέλιλα ότι έας από τούς λοχείους του, ο 1718 κέρδισε τό πρώτο λοχείο... (Η Γιλβέρτη τόν άκούει με μεγάλη προσοχή).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (μή πιστεύοντας σ' αυτά της).— Έτσι ε;

ΖΩΜΠΕΡ.— Έννοείται ότι του έστειλα αυτό τό τηλεγράφημα γιά να τόν κάνω να μ' έρθη άπόψε...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (καταγοητευμένη).— 'Α! μ' είσαι τρομερή, Ζωμπέρ! Σέ θαυμάζω! Η έμμενη σή σου αυτή ήταν μεγάλος...

ΖΩΜΠΕΡ.— Καί, όπως τό φανταζόμουν, ο φίλος μας έβρισκε να μ' ελδοποιήση ότι θα λείψει αρκετό καιρό από τό Παρίσι... Φυσικά, τώρα που... κέρδισε τόν πρώτο άριθμό του λοχείου...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Έστεος σ' ή γάκα ο φίλος... Χά, χά, χά! Φαντάζομαι τί κρύες ιδέες τς θα τόν κόψη όταν θα μ' έρθη πώς ή πληροφορία σου είναι ψεύτικη... (Κυττάζει την Κατερίνα και τόν Ζάν). Τί κρυφοφέτε έσείς όντοι;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ.— 'Ο Ζάν θα σου έξηγήση.

ΖΑΝ.— Νά σάς πω λοιπόν π' τί τίνος πρόκειται. Τόν πρώτο άριθμό του λοχείου τόν κέρδισε έγώ!... (Γινητή κατάπληξη). 'Ο! είναι όλόκληρο μυθιστόρημα... Την τελευταία φορά που γυρνάσα στο σύνταγμα μ' έινε να ανταμωθώ 'όσα διαμέρισμα μ' ένα γέρο και άρρωστο κούρο... Ήτανε πραγματικό έξέπιο ο δυστυχής... Τη στιγμή που ξεκινούσαμε από τό Παρίσι, είδα ότι δέν μπορούσε ν' άνεβάσει τη βαλίτσα του σ' ό δίχτυ για τίς άποσκευές, πάνω από τη θέση του... Τόν βοήθησα φυσικά... Υστερα άνοιξαμε συζητήση... Του είπα σέ καλό σύνταγμα ύπηρετούσα, και ότι δέν είχα άλλους πόρους ζωής. Με συνέβριζε τότε να παντρευθώ Του έξηγήσα όμως ότι ή έλευσις άλλου εισοδήματος, ίσως τού μισθού μου, μ' έμπόδιζε από τό να παντρω, έπειδή δέν ήθελα να τακτοποιήσω μια γυναίκα σέ ζωή γεμάτη στερήσεις...

"Όταν κατέβηκε στο Φρούτο, με άπαιξε πώς με λέγαμε... Τού είπα τό όνομά μου... Μόλις όμως τό άκουσε, έγινε καταπρόσνος... και έμεινε με στόμα άρθάνοντο από την κατάπληξη!... Κατόπιν με ρώτησε αν ήμουν γυνίς τού 'Υβ Πλενέφ. Του άπάντησα καταφατικά. Τότε ο άγαπαστος γέρος, που δέν θέλησε να μου πη' έ'νομια του με κούταξε κάμποσο προσεκτικά και μ' έπτε: 'Ε! όνομά μου θα τό μάθω, παιδί μου, ύστερ' από λίγες μέρες'. Έννοείται ότι ή ένέκπωση που σχημάτισα άπ' όλη τη συνομιλία μας ήτανε ότι μουβέντιασα τόσον ώρα μ' έναν τρελλό. Την περασμένη Τετάρτη, μου άγγηγέθη ο προβιασμός μου σέ λοχαγό. Πρίν προτάσω να συνέλθω από τη χαρά μου, με καλεί στο γραφείο του ο συμβολαιογράφος της Άννερβιλ... Καί έμαθα τότε ότι ο γέρος με τόν όπείο είχα συνταξειδώσει πρό όλίγων ήμερών, και ό όποιος έπαιξε από ένα άνιαιο νόσημα, άυτόκτονήσε, αφήνοντας έμένα γενικό κληρονόμο του... Διηλάθη μου έπείστρεψε, και με τόν τόκο, την επόστα περιουσία... που είχα κλέψει από τόν πατέρα μου στά 1889. 'Ο γέρος έκείνος ήταν ο πρώην συντεταγμένος τού!...

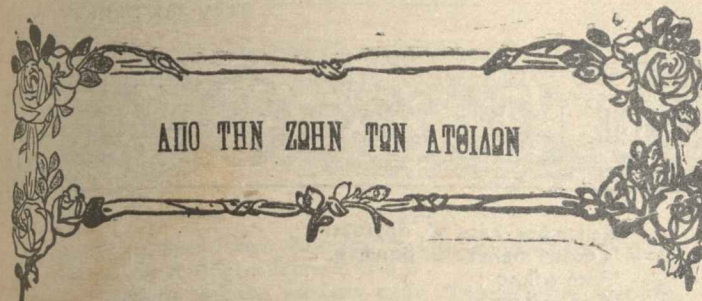
Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Τί είναι αυτά που άκούω, άγοστή μ' παιδί!

ΖΑΝ.— Είλε ή καθαρό όλγθθια. Κοι τώρα πού έχω ένα σταθερό εισόδημα, έχω και να κάς παρακολέω να με κένετε έγγονό σου... (Κυττάζει τη Γιλβέρτη). Έλπίζω ότι ή δεσποινίς Γιλβέρτη δέν θα φέρη καμιά άνταρρηση... (Η Γιλβέρτη, άπ' όλη τή δύναμή της, τού δίνει τό χέρι. Όλοι γελούν).

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ, (στο Ζωμπέρ).— Τί λες έσύ, άγοστή μου φίλε, για όα αυτά;

ΖΩΜΠΕΡ.— Λέω ότι είμαι πολύ, πάρα πολύ εύχαρισμένος... (Γελάει). 'Α! όσο εύλογο νίχομαι τί μούτρα θα κ'άνει ο Έντρε όταν θα διαβόση στην έφημερίδα τούς πραγματικούς κερδισμένους άριθμούς τού λοχείου!...

Κα ΠΟΜΜΕΡΑΙ.— Μά πώς

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. X.

Ένας τέπος ξεχωριστός λόγος, χαρακτήρας; και καλλιτεχνικό...

Η φυσιογνωμία της άμορφη τήν διακρίνει και ένα ύφος δειλό που σμιλίζει τό άραιο πρόνομο του μενεξέ ο όποιος, παρ' όλα που είναι κρυφτός άνακαλύπτεται από τό σπάνιον άρώμα του.

Έτσι και ή έκλεκτή δεσποινίς παρ' όλο τό διστακτικό ύφος της, τό όποιον άριμάνως συντελεί ε; τό να γίνεται συμπαιθετέρα...

ήτα χαρίσματα σπάνια και πρό πάντων καλλιτεχνικότητα θαυμαστή λόγω 'μυσικαλιτέ' και τραγουδιού τεχνικού, και μιάς ζηλευτικής φωτογραφικής δεινότητας, ώστε ή φωτογραφία που τις φιλοποιεί με τόσο γούστο να θυμίζουν τά καλλιτεχνήματα τού Μπουσσινά.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία επιτυχής χορευτική δεξιότης τήν παρελθούσαν Πέμπτην παρ' ό μ. και τή κ. 'Αλ. Δημητριάδη.

— Αί Δίδες Ντέπη και Δίλιαν Δημητριάδη, ή πρώτη σαν άνοιχτό όλνδροο τραντάφυλλο με τουαλέτα όριστοτεχνική και με χρυσή έμπριμ και ή άλλη ένα έμψυχον παστέλ με γκρι μπλέ ζαζέτι.

— Ένας μαγευτικός άνδρών τό σάτι, διακοσμημένο με τό σπι-νότερα λουλούδια που φάνταζαν άκόμη περισσότερο μέσα στα θαυμάσια άνθοδοχεία.

— Ένα σαλόνι με Φλωρεντινή επίπλωση τόσο καλλιτεχνικά συντονισμένο με βαθύχρυσια μπροσέ, επίπλων και παραπασαργιών και λουλούδια κίτρινα, ήτο θαύμα ιδέσθαι.

— Χορευτικό κ'άρι άκαταγώνιστο, ή άνθηρότερη νεολοία παρ' όσα διακρίνεται ή εύλογιστη σιλουέττα της Δίδος Άλντας Ρωσική με τουαλέτα άριστική από ζαζέτι σέ τόνο 'Καπυσίν'. με λουλούδια κ'άρι, κ'άριος 'Καπυσίν' γαργαρισμένο με ψάθα. Ένα σόλον πραγματικά άξιοθαύμαστο. Άλλη όραία κομποστασία ήτο της Δίδος Γ. Κωνσταντινίδη με ζαζέτι λευκή έμπριμ με ροζ και άρζαν λουλούδια σέ 'κοπ'ε' θαυμασία 'Μοντέλλο Παου'.

— Δίς όσοι φορέστη με χαριτωμένο σύνολον έμπριμ, από κ'άρι-νέ σ'ν έμπριμ με πρόνια λεπτά άνθη σέ φόντο μαύρο και μαντώ τρία τέτατα κ'άριος. Τό φόρεμα σχημάτιζε βολάν πιεταρισμένα και άπείθε έντυπωσι έξαιρετικής.

— Θαυμασία έμφανισις της κ. Αλ. Ρόστοβιτς με μαύρο και άσπρο έμπριμ.

— Δεξιότης τήν παρελθούσαν Πέμπτην παρ' ό μ. και τή κ. Τομπονιά.

— Τό σάτι θαύμα καλλιτεχνικότητος. 'Επίπλωση μελετημένη, άκρίμησης έξαιρετικής. Κάτι πελώρια ιδιότυπα τζάνια, θαυμάσια πανά, άπέδωκαν τό πλέον άρμονικόν σύνολον που μπορεί να φαντασθή κανείς.

— Παρούσα, όλοι αι κοσμι- και 'Αθήναι.

— Άρκετές άνοιξιάντικες του-ολέτες προσόδουν ε;ς τόνο χα-ρίσματος, και συμπληρώνονται με χαριτωμένα παρζιάνικα ψάθινα καπέλα.

Θαύμα ό θάυματον ή ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”

Με τήν έκλεκτήν της ύλην, τά έπίκαιρα περιεχόμενα της, τό νέο της παθητικό ιστορικό άνάγνωσμα

Η ΩΡΑΙΑ ΖΟΧΡΑ - Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΕΤΕΡΗ ΚΑΙ Ο ΠΡΩΦ

Περισσότερο όμως άπ' όλα αυτά, έκείνο που έα καταπλήξη

π'όλο τό χαλάση κόσμο, πού άπο'ελεϊ πρόθεσ για τόν περι-πού δ'όλο τόπο, είναι ή έγκαινιζομένη από τού φύλλου αύτου

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

Σε κάθε φύλλο όπλαδ'ό δ'όμοσιτύουνται σ'ίς μεαχίες σελίδες, επί ε'λεκτεού χαρτού, δύο μεγάλες καλλιτεχνικές πε-λύχρωμες, εικόνες, έργα δικήμων ζωγράφων. Έτσι θ'έ συ-κ'εντρώσετε μ'έκ σειρά περιήμων έργων τέχνης, τά όποια μ'οποείτε καί με κερνίζαρετε για τό σ'ίτι σας, τό γραφεύς

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

σας, τό κατάστημά σας. Πρώτη φορά έλληνικό περιοδικό

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ.”

ΕΒΔΟΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΗ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Χθές, περί την δωδεκάτην νυκτερινήν ώραν, άγνωστοι διερεγγαν τον ναόν του Αγίου», και άφ'εφεσον όλα τα πολύτιμα αντικείμενα, εν οίς και τα ιερά άμφια και τ' άγια σκεύη. Κατόπιν τούτου, οι ιερόσυλτοι, άφ' ου άπεγύμνωσαν τα πάντα, ανεχώρησαν λαβόντες άγνωστον διεύθυνσιν».

(Οί έφημερίδες).

Ο Έσταυρωμένος σηκώθηκε όλόκληρος, άπ' το σταυρό που ήταν καρφωμένος, και του λέει :

— Άκούουθα με...

Κι' ό άλλος, που ήταν πεσμένος χάμω, σάν άπό τό βάρος ένός μεγάλου τρόμου, σύρθηκε στά γόνατα, κι' άκούούησε, έτσι γονατιστός, τόν Έσταυρωμένο, ως τό ιερό.

Ένα πυκνό σκοτάδι κρεμόταν, τώρα, άπ' τόν ψηλό μεγάλο θόλο, σά φοβέρα. Οί κολόνες φαντάζαντε πελώριες μέσ' στό θάμνη, κι' οί κορυφές τους χανόντουσαν, κι' αυτές, μέσ' στό σκοτάδι. Και μόνο οί χρωματιστές παντήλες φέγγανε, σάν πληθός άστρα, σκόρπες μέσ' στό χάος τού ναού. Κι' οί κορυφές τών Άγίων, μέσ' άπ' τόν άσημένιο φωτισμό, φάνοι παρακολουθούσαν τή σκηνή... Μα έκείνος τίποτα δέν έβλεπε, μόνο ένα δέος κατοικούσε τήν ψυχή του, και τά δόντια του χτυπούσαν, όπως σέ μεγάλον πυρετό.

Κι' όταν έφτασαν δίπλα στην Άγία Τράπεζα, ό Έσταυρωμένος τού γέμισε νά σηκωθεί — κι' ή φωνή Του έτρεμε, και τά μάτια Του ήταν νεμέτα δάκρυα...

— Έτσι, λοιπόν ; ήρθες νά με κλέψεις ; Έμένα, που πέθανα γιά σένα ! Έμένα που σταυρώθηκα γιά σένα ; Έμένα, που κατάπινα τό παράπονο, γιά νά μη μάθει κανένας πώς πονούσα, κι' ήπια τό ξύδι, δίχως ένα βόγγο, περασμένος μέ τά τέσσαρα καρφία ; Γιατί τόκανες αυτό ; Γιατί ; γιατί ;

Κι' ό άλλος, όσο πήγαινε, γινόταν πιο μικρός, όπως τό σκυλί που μαζεύεται... Και τά δάκρυα τρέχανε ποτάμι, άπό τά μάτια τού Έσταυρωμένου.

— Γιατί τόκανες αυτό ; Θέλω νά μάθω ! Τι κακό σου είχα κάνει ; Πές μου !...

Και πήγε πιο κοντά του, και τού χάιδεψε τά μαλλιά — μα ό άλλος, έτρεμε κρυφά, και δέ μιλούσε. Όλο λυμφοί ταραζάν τό κορμί του.

— Σήκωσε τό κεφάλι, μη φοβάσαι. Είμ' Έκείνος που πάντα σ' αγαπώ... Θέλω νά σε κοιτάξω μέσ' στά μάτια, νά μάθω γιατί τόκανες αυτό ! Σήκωσε τό κεφάλι, μη φοβάσαι.

Και πέρασε τό χέρι Του, γλυκά, μέσ' στό μαλλιά τού σκιασμένου χάμω, και τού σηκώσε μέ τρόπο τό κεφάλι, και κάρφωσε τήν ήμεράδα τών ματιών Του μέσ' στην άλλοφροσύνη τών δικών του. Κι' ή φωνή του έγινε, τώρα, σά μία μουσική, και σά νανούρισμα μικρού παιδιού στην κοιλία.

— Έλα, ακούω τα μάτια σου, και μίλησε. Πές μου, τί σ' έσπρωξε νά κάνεις ό,τι έκανες ; Θέλω νά μου πεις, και θά σ' άκούσω...

Κι' ό άλλος τότε πήρε θάρρος, άπ' τήν ήμεράδα τών ματιών Του, και σκύβοντας τά μάτια κάτω, μίλησε : κι' ή φωνή του έμοιαζε μακρινή, σάν νόχονταν άπ' τά βόθρα τών αιώνων, λές κι' ήταν κανονισμός άπ' τά κοίματα, κι' άπ' όλες τίς μεγάλες άμορφίες, που είχαν γίνει μέσ' στό βάθος τών αιώνων... Και τά δάκρυα κυλούσαν ποτάμι, στό χλωμά και σκεβρωμένα μάγουλά του.

— Άπορίνομαι, τώρα, στό Θεό μου, και τού λέω όλη τήν αλήθεια... Έγινε στή ζωή μου ν' αγαπήσω. Έλεγα πώς τό πλάσμα που αγάπησα, έμελλε νά μου γίνει Άγγελός μου ! Τού χάρισα ό,τι είχεν ή καρδιά μου, τό αίμα, τί χαρά μου, και τό φώς μου ! Τό προσκύνησα, πεσμένος μέσ' στό χώμα — έτσι όπως προσκυνούν μόνον Έσένα...

— Έδειρα τή μάννα μου γιά κείνο, κι' έρήμωσε τό σπυτικό μου όλο, και τόν άδερφό μου άποστράφηκα. Και τό πιο μικρό μου τ' άδερφάκι, που τ' αγαπούσα πρώτα σάν τρελλό, τ' άποπήρα δίχως άφορμή...

... Πούλησα τά χτήματά μας όλα, και τήν περιουσία μας τήν είπα, μέ τήν έλπίδα νά κερδίσω πιο πολλά... Κ' ύστερα, τους άφ'εφεσον στους πέντε δρόμους, νά πάν νά ζητιανέψουν τό φεμά τους. Κι' όμως δέ μου είπε : «Σ' αγαπώ !»...

...Μ' έσπρωξε, σάν τριφλόν, έδώ κι' εκεί !

— Θέλω νά σφάξω ένα πρόβατο στην πόρτα !

Κ' έσπρωξε τό πρόβατο στην πόρτα...

...Μου λέει, έπειτ' άπό λίγες μέρες :

— Θέλω ένα μάτσο τριαντάφυλλα, άπ' τό πανέρι τού τυριού μικρού παιδιού !

Κ' έλεγα ένα μάτσο τριαντάφυλλα, άπ' τό πανέρι τού τυριού μικρού παιδιού...

...Κ' έτσι, άπό κείνα και σέ κείνα, μ' έκανε νά κατέβω, έπειτα, όλα τά σκολοπάτια τού Κανέ. Κυβερνούσε τό μυαλό και τήν καρδιά μου, καθώς Έού τόν Κόσμο κυβερνάς...

...Μ' έκανε κοτρίλι γιά σκευιδί ! Κ' έμεις δέ μου είπε : «Σ' αγαπώ !»...

Κ' έίθε ή μέρα, τότε, που μ' έλεει :

— Θέλω νά ρού φέρεις, ως τό βρόδι, τά γολανά τά μάτια τού Χριστού !...

...Και γώ, σάν άκούσα νά λέει τέτοια λόγια, έκλεισα τ' αυτιά μου μέ τά χέρια, και δέν ήθελα ν' άκούσω άλλο λόγο. Έτσι, στα πόδια τής άγάπης μου, και τά φιλούσα όλος έκείνη, νά μη μου έσπρωξει τέτοια μουβέντα...

...Και τότε μούπε γιά κατηγορία : «Άν τό κίνεις αυτό, θά σ' αγαπήσω»...

...Κ' ή ψυχή μου λύγησε μέ μιάς, λύγησε εύθες, σάν τό καλέμι.

— Η έκκλησία, μου λέει, καθώς ξαίρεις, κλείνει μέ τό βασιλέρα τού ήλιου. Έού θά μπει ληθαί, πού μπροστά, μ' ένα λεπτό καρφί που θά σου δώσω, και θά κρυφτείς στό τελευταίο τό σταυρό, που είνε δίπλα στην Όραία Πύλη. Ό κωνσταντίνος, θά περάσει : Κοίταξε σολά, νά μη σέ δει... Και μόλις πείσι τό βαθύ σκοτάδι, και δέν άκούς κανένα νά περνάει, θά τραβήξεις ίσα στό Χριστό, και μέ τό καρφί που θά σου δώσω θά τού ξεραίνεις τά δυό μάτια... Κ' ύστερα θά φύγεις, και θά ρθείς : Θά σέ περιμένω πώς και τί ! Άν τό κάνεις αυτό, θά σ' αγαπήσω !...

...Αυτά μου είπε, μυστικά, σ' αού. Και μού δωσε, μαζί, και τό καρφί...

...Κι' όταν πιά χρημήλωσε ό ήλιος, πήγα και κρύφτηκα, καθώς μου είπε πεί, δίπλα στό τελευταίο τό σταυρό, που είνε δίπλα στην Όραία Πύλη. Και μόλις άρχισε νά πέφτει τό σκοτάδι...

Έδώ, δέ μπόρεσε ν' άρθρώσει άλλη λέξη. Έτσι, λυγμός τόν έρριξε στό μάρμαρο.

Ο Έσταυρωμένος χοιμήλασε, και τά μάτια Του, μέ μιάς γέμισαν φώς. Μέ τόνα χέρι έβγαλε τά μάτια Του, και τάβαλε στην άνοιχτή παλάμη.

Κ' έπειτα — Αυτός μπροστά, ό άλλος άπό πίσω — έφεραν βόλτα μέσ' στην έκκλησία.

Πήρε τό χρυσό τό δισκοπότηρο, και τ' άμφια τά χρυσοκοντημένα, και τ' άσημένια κουταλάκια τής Μετόληνης.

Πήρε τή Λόγχη και τό Θυματήρι, και τό Μυρδεχείο, και τό Δίσκο.

Πήρε τή Μίτρα, τό Μανδύα και τή Ράβδο.

Πήρε τό χρυσό τά μονοκόπια, τά έγκόπια και τά δικητορικά, και τά σκαλιστά τ' άφιερώματα, που κρεμούσαν γύρω στους Άγίους.

Τά δυό Του χέρια λάμπανε άπό τό θησαυρό.

Και τραβήξαν έτσι — Αυτός μπροστά, κι' ό άλλος άπό πίσω — κι' έφτασαν ως τήν πόρτα τού ναού.

Τότε του λέει :

— Πάω τ' α...

Κ' έπειδή ό άλλος

ΕΡΥΘΡΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Η Έλληνική παράδοση γιά τά καρφία. Τι λένε τά Βυζαντινά κείμενα. Πώς βρήκε ή Άγία Έλένη τά καρφία. Η τρικυμία κατά τήν μεταφοράν. Πώς γαλήνεψε ή θάλασσα. Η γιορτή τής 27 Φεβρουαρίου. Η περικεφαλαία τού Αγίου Κωνσταντίνου. Τό καρφί τού Ίησου και ό Βασίλειος τής Γεωργίας. Οί Φράγκοι και τά καρφία τού Σωτήρος. Τό σιδερένιο στέμμα τής Λομβαρδίας. Οί Περιπλανώμενες Ίουδαίες. Πέδινει σκουφέ. Γιατί σιέεται και τρέμει ή Γη. Ο άριθμός τών καρφίων και τά έλληνικά τραγούδια. Τά βασάνια τών Γύφτων που δέν θά τελειώσουν ποτέ. Μία κατάρτα τής Θεοτόκου.

ΥΜΦΩΝΑ μέ τάς παραδόσεις τής έκκλησίας μας, ή Άγία Έλένη, ή μητέρα τού Μεγάλου Κωνσταντίνου, άφου, κατά τās άρχάς τού τετάρτου μ. Χ. αιώνος έπήγε στην Ίερουσαλήμ και βρήκε τόν Τίμιο Σταυρό, άνεκάλυψε μαζί μέ τό Σταυρό και τά καρφία μέ τά όποια οί Έβραίοι σταυρώσαν τόν Χριστό, τά όποια και παρέλαβε μαζί τής στην Κωνσταντινούπολη. Τά καρφία αυτά ήσαν τέσσαρα.

Στό δρόμο, ένθ' γύριζε μ' ένα πλοίο άπό τήν Άγία Γή, τήν έπαισε μία τόσο μεγάλη τρικυμία, που λίγο έλειψε νά πνιγί. Τότε μέσα στην τρικυμία τό κακό, και τήν παρατήλη τού κινδύνου, άκούσε μία δυνατή φωνή, σάν νά τήν έφευγε άπό μακριά ό άνεμος, που φουρτούσε άγρια κι' έσχίζε τά πανιά τών πλοίων :

— Κάρφωσε τή μανία τής θαλάσσης μέ τό ένα άπό τά καρφία !...

Παρά ή φωνή αυτή.

Η Άγία Έλένη έννόησε τότε ότι δέν έπρόκειτο γιά φωνή ανθρώπου. Κατάλαβε πώς ή φωνή έρχόταν άπό τους ούρανους κι' άμέσως πέταξε στην θάλασσα τούς τέσσαρα καρφία τής σταυρώσεως τού Θεανθρώπου. Εύθες τότε ή θάλασσα γαλήνεψε, πείσαν τά κύματα τής, οί άνεμοί άκούσαν και τό πλοίο έφτασε ήσυχα στην Κωνσταντινούπολη.

Από τά άλλα τρία καρφία που άπόμειναν, διηγούνται πώς τό ένα τό έβαλε στην περικεφαλαία του, ό αυτοκράτορας Κωνσταντίνος, τό δέ άλλο τό έδωσε μέ χρυσάφι, στό χολινάρι τού δόλγου του.

Η Άγία Έλένη μάλιστα έδωσε και ήμέρα γιά νά προσκυνήσιν ό λαός τό χολινάρι στή πύλη έπάνω του τό καρφί τού Σωτήρος, τήν 27ην Φεβρουαρίου.

Αυτά λέει ή παράδοση γιά τά καρφία τού Θεανθρώπου. Σήμερα πείνα κανένας δέν γυρίζει πού βρίσκονται και τί άπέγγιναν τό τό χολινάρι όσο και ή περικεφαλαία τού Κωνσταντίνου.

Τό τέταρτο όμως καρφί φυλαγόταν στήν οθωμανική τού βασιλέως Κωνσταντίνου. Μετά τού τό έδώρησε στό Βασίλειο τής Γεωργίας Μοριάνην.

Και τό μέρι τού 17ου αιώνος, τό καρφί αυτό άποστάλη άπό τό Βασίλειο τής Γεωργίας Άρκαυλόν στή Μόσχα, όπου κατέστη στό Κρεμλίνο, σάν νά τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, μέσα σ' ένα βιωτίδιο χρυσό :

Τό μήκος τού καρφιού αυτού ήταν ένα και τρία τέταρτα δακτύλου, ήταν δέ φασμαίνον άπό σίδηρο. Οί Χριστιανοί τής Μόσχας, πολλές φορές τό έπαιγναν μέ πομπή, στή σπείτα τους και έκαναν άγιασμούς και παραλήψεις.

Άγνωστον όμως είνε άπίσης σήμερα τί δέν πολυκατάλαβαν, τού ξαναλέει :

— Πάω τ' α...

Επειδή ό άλλος εξακολουθούσε νά μήν καταλαβαίνει, και κούταζε, σάν άποροβλημένος, τού έαναλεί πάλι :

— Σ' τά χαρίζω...

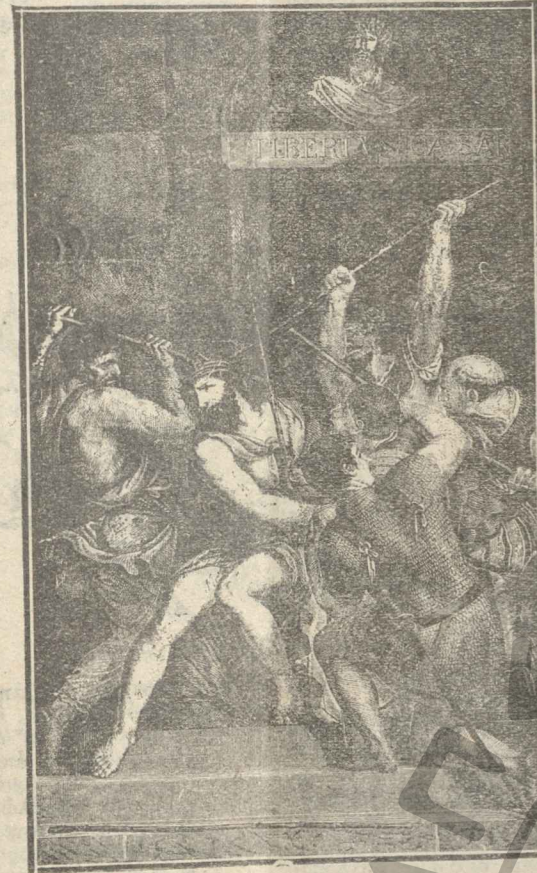
Τότε κι' αυτός τά πήρε βιαστικά, και χωρίς νά καταλάβει πάλι, βρήκε έξω άπ' τήν έκκλησία, μέσα σ' ένα έρμο σταυροδρόμι.

Κ' έπειτα τάβαλε στό πόδια, σάν τρελλός, — και χάθηκε, γιά πάντα, μέσ' στή νύχτα.

Και τό πρωί που έξπννησαν οί άλλοι, και μύηκαν πάλι μέσ' στην έκκλησία, και τά βρήκαν όλα ρημαγμένα, έμπεσαν μέ τρόμο τίς φωνές :

Μαζεύτηκε κόσμος πολός, κι' έκανε τό σταυρό του. Τό νέο μαθεύτηκε παντού, κι' έγινε θρήνος μέσ' στην πολιτεία. Στάλθηκαν μηχανήματα παντού.

Αλλά κανείς δέ μπόρεσε νά πεί γιατί, τώρα, τά μάτια τού Χριστού, φέγγανε άκόμα πιο πολύ — τώρα, που ήταν άδεια και ξεροίτωμένα — παρά πριν, που τά στέλωνε στή πλήθη, άγγιχτο, λαμπρά και γαλάνα...

Τό Μαρτύριο τού Σωτήρος

(Πινελ τού Τισσανο)

το πέμπτο (τό φαρμακρό, βάλε το στην καρδιά του.

Οί γύφτοι οί έποιοι έφτιασαν τά καρφία τού Χριστού θεοορουνται άπό τόν έλληνικό λαό καταραμένοι.

Μόνον σέ μερικά μέρη τής Ήπειρου, όταν πεθαίνουν τά παιδιά τους, οί γονείς τους δίνουν τά νεογεννημένα στούς γύφτους νά τά βαφτίσουν, γιά νά γαλήνουν τό χόρο, βασιζόμενοι στην παράλη που λέει : «Όταν σου βαφτίσει γύφτος τό παιδί, δέν πεθαίνει». Κατά τήν δηλαδή, πέλος, ποίηση, ή Παναγία έδωσε τήν βέης κατάρτα στούς γύφτους νά τό σπάζουν τους :

«Αίντε μου έστίγγαρε ποτ' άχυλιά μην

[μάνης,

ούτε ή τραχίλίσσα σου, ποικαίμοσ μην

[βάλη,

τό σπείτ σου ποτέ ποτέ, ποτέ νά μην

[χορτάσ...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

TOY EMILE DESHAYS

ΑΝΕΜΟΣ φυσούσε άγριος, σηκώνοντας σέ σάννερα τὸ χιόνι πὸ ἀπὸ τὴ νύχτα εἶχε σκεπάσει τὴν πολιτείαν. Τὸ κρὸν τρυποῦσε ὡς τὰ κόκκαλα τοὺς λιγοστοὺς διαβάτες οἱ ὁποῖοι ἐβίαν τὸ βῆμα τους. Μέσα σ' αὐτοὺς ἦταν κ' ἕνας φτωχὸς διάβολος πὸν φοροῦσε ἕνα παλιὸ ψαθάμι κ' ἕνα κοντὸ σακκάκι· μέσα στὶς τσέπες εἶχε χωμένα τὰ χέρια του.

Ἦταν ἀδύνατος καὶ ἀξιοθρήνητος καὶ εἶχε τὴν ἐμφάνισή τὸν ἀνθρώπων ἐκείνων πὸν γυρίζουν χωρὶς κανένα σκοπὸ, σέρνοντας τὴν ἀβλιότητά τους μέσ' στοὺς δρόμους καὶ περνοῦν τις ἡμέρες τους χωρὶς ψωμί καὶ τις νύχτες τους χωρὶς ἕνα καταφύγιο.

Ἡ ἱστορία του ἦταν ὁμοία μὲ τὴν ἱστορία πολλῶν ὁμοίων του. Δὲν ἦταν οὔτε ἐμπέλεις, οὔτε μάθισος, μὴ ἡ κακοτυχία τὸν ἀκούλουθε σπαντοὺ καὶ πάντοτε, ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν ἦταν ἀκόμη μικρὸ παιδί.

Στὴν ἀρχὴ ἐργαζόταν ὡς χαράκτης σὲ κάποιο λιθογραφεῖο, μὲ κάποια πάθους τὸν ματιῶν του τὸν ἀνάγκασε γρήγορα νὰ ἐγκαταλείψει τὴ δουλειά του... Ἐπὶ φροντίζοντας ἔτσι συνεχῶς, κατάντησε νὰ κἀνὴν διάφορα θελήματα καὶ νὰ μεταφέρει ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς τις ἀποσκευὲς τῶν ἐπιβατῶν, ἡ ὁποία τοῦ λυγίζαν τις ἀδύνατες πλάτες του.

Μὰ τις τελευταῖες ἡμέρες δὲν ὑπῆρχε καθόλου δουλειά κ' ἔτσι τὸ φτωχὸ αὐτὸ πλάσμα καθὼς περπατοῦσε, ἐκτός ἀπὸ τὸ κρὸν ποὺ τοῦ τραποῦσε τὰ κόκκαλα, ἐννοιοῦσε κ' ἕνα ἀνυπόφορο μαρτύριο μέσ' στὸ στομάχι του.

Ἐξαφνὰ, καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας, εἶδε κάτω σὲ δρόμῳ ἕνα κομμάτι χαρτί, διπλωμένο καὶ γεμιστὸ λέξεις... Ἀμέσως ἔσκυψε, τὸ ἔπηρε καὶ τὸ ἐδίπλωσε... Δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψει στὰ μάτια του : τὸ χαρτί πὸν κρατοῦσε στὰ χέρια του ἦταν ἕνα τραπεζογραφημένο τῶν χιλίων φράγκων !... Τὸ εἶχε χάσει καὶ τὸ περιεστρεψε μέσ' στὰ χέρια του, κυττάζοντάς το καὶ ἀπὸ τις δύο του ὕψεις κ' ἀναρωτιόταν σὺν ἀποβλακωμένῳ τί θὰ τὸ ἔκανε...

Χίλια φράγκα ! Ἦταν μὲν περιουσία ὁ λόκληρη γι' αὐτὸ τὸ φτωχὸ διάβολο... Εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν τροφή του καὶ τὸ καταφύγιό του γιὰ πολλὰς ἡμέρες... Μὰ αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν ἦσαν δικὰ του καὶ, μέσ' στὴν ἐνστικτὴ ἐντιμότητά του, ἐννοιοῦσε τὸν ἑαυτὸ του σὺν στενωχωρημένῳ, ἐπειδὴ εἶχε στὴν κατοχή του αὐτὸ τὸ ποσὸν πὸν δὲν τοῦ ἀνῆκε.

Γι' αὐτὸ πλησίασε ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος ἔκρυβε βόλτες σὲ τὸ πεζοδρόμιο. Μὰ πρὶν προφθάσει νὰ τοῦ μιλήσει, ἐκείνος τοῦ εἶπε ἀπότομα :

— Τί θέλεις ; Σὲ παρακολουθεῖς ἐδῶ καὶ κάμποσιν ὥρα... Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ κουβέντες καὶ σὲ παρακολῶ νὰ μ' ἀδειάσεις γρήγορα τὴ γωνιά... Ἐμπρός, δίνε του !...

Ἔτσι ὁ φτωχὸς ἀλῆτης, φοβισμένος, μπερδεμένος, δὲ μπόρεσε ν' ἀρθρώσει οὔτε μὴ λέξη κ' ἀπομακρύνθηκε μὲ σκυφτὸ κεφάλι. Σκέφτηκε νὰ πᾶν ἀπευθείας τὸν τραπεζογραφημένο στὸν ἀστυνόμο, μὰ φοβήθηκε μήπως τὸν κατηγορήσουν πὸς τὸ εἶχε κλέψει... Μποροῦσε καὶ νὰ τὸν συλλάβουν ἴσως... Ἡ ἀστυνομία φέρεται πάντοτε ἄσχημα στοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους...

Καθὼς περπατοῦσε, πέρασε μπρὸς ἀπὸ ἕνα ὑπόγειο μαγερικο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀνέβαιναν οἱ ἀγνοὶ τῶν φραγμάτων... Στάθηκεν μισό-λεπτόν τὸν ἀέρα καὶ σφίγγοντας μέσ' στὸ χέρι του τὸ χιλιόδραχμο...

Ἐβίαντοσιν στὴν ἀρχὴ νὰ μὴ μέσῃ. Μὰ ἡ ψείρα, πὸν εἶνε πάντοτε κακὸς σύμβουλος, τὸν ἐσπρώχνε πρὸς αὐτό.

Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κἀνὴν ἕνα βῆμα... Αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν ἦταν δικὰ του καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ γυρίσῃ πίσω... Μὰ σὲ ποιὸν νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ; Αὐτὸς πὸν τὰ ἔχασε θὰ τὰ χρεώζονταν ἴσως λιγώτερο ἀπ' αὐτόν...

Ἔνα τέτοιο χαρτονομίσμα, μονάχα ἕνας πλούσιος, θὰ μποροῦσε νὰ τὸ εἰχε χάσει... Οἱ δυστυχισμένοι σὺν κ' αὐτὸν ἀνθρώπου, δὲν περιφρονεῖται ἔχοντας ἕνα τέτοιο ποσὸν ἀπάνω τους...

Ἐξ ἄλλου, καθὼς ὁ ἀλῆτης μας ἐφαχνε μέσα στὶς ἀνσμίσεις του, θυμήθηκε ὅτι εἶχε δεῖ νὰ βαδίζει μπροστὰ του, λίγο πρὶν βῇ τὸ χιλιόδραχμο, ἕνας χοντρός κύριος, τυλιγμένος σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἐπαναφόρι μὲ γούνα. Αὐτοὺς ἀσφαλῶς θὰ εἶχε χάσει τὸ χιλιόδραχμο καὶ ἀσφαλῶς ἡ ἀπάνω αὐτὴ δὲν θὰ τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ νησιωτικὸς ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Μὰ, καθὼς ὁ ἀλῆτης εἰδοῖσεν ἂν ἔπρεπε ἡ δὴ νὰ μὴ μέσῃ σὲ μαγερικο, εἶδε ἄξαφνὰ νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτόν ὁ ἀστυφύλακας τὸν ὁποῖον εἶχε πλησιάσει πρὸ ὀλίγου.

Γιὰ νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὰ βλέμματα του, σὺν σπρωγμένῳ ἀπὸ κάποιο ἐνστικτὸ, μῆτις μέσα καὶ κἀνῆκε σ' ἕνα τραπέζι.

Ἔτσι βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Τὸ μαγαζὶ ἦταν ἄδειο. Στὸ γκαρσόνι πὸν πλησίασε τὸ τραπέζι του, ζήτησε μὴ σούλα κ' ἕνα ποτήρι κρασί.

Ἐφαγε καὶ ἤπιε μὲ ἀπληστία. Μὰ τὴ στιγμή πὸν θέλησε νὰ πληρώσῃ, δίστασε καὶ φοβήθηκε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ χιλιόδραχμο...

Βλέποντας τὴ στενωχώρα του καὶ νομίζοντας πὸς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ, ὁ καταστηματοῦχος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐ, φιλαράκο, θὰ μείνεις ἐδῶ ὡς τὰ μεσάνυχτα ; Κοιμήθηκες ;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὁ φτωχὸς ἀλῆτης σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ χαρτονομίσμα...

— ὦ ! ὦ ! φώναξε ὁ καταστηματοῦχος. Μήπως κληρονόμος καμμιὰ περιουσία ;

— Μπᾶ, ἔις κατὰ λεπτὰ πὸν μοῦ τὰ χροστοῦσαν, ἀπάντησε τραυλίζοντας ὁ ἀλῆτης.

— Τί με νοιάζει ὁσὸσο ἐμένα καὶ σὲ ρωτάω, εἶπε τότε ὁ καταστηματοῦχος. Τὴν ἀστυνομία θὰ κἀνὸν ἐγὼ ;

Ἐπειτα, ἀφοῦ κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸ χαρτονομίσμα, ἄρχισε νὰ τοῦ δίνει τὰ ρέστα.

— Τὸ φαί σου κάνει ἑικοσιπέντε φράγκα...

— Εἰκοσιπέντε φράγκα μὴ σούπα κ' ἕνα ποτήρι κρασί ; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ ἀλῆτης.

— Βέβαια... Ἐφαγες σὺν πρίγκιπας... Ἐξ ἄλλου ἂν νομίζεις πὸς σοὺ παίρνουν πολλὰ πῆγαινε νὰ φωνάξῃς ἕνα ἀστυφύλακα. Μὰ μετὰς μὰς, σὲ συμβουλεύω γιὰ τὸ καλὸ σου νὰ μὴ κἀνῃς ἕνα τέτοιο πράγμα...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ καταστηματοῦχος τοῦ εἶχε ἀραδιάσει ἕνα πᾶντο στὸ τραπέζι : τὰ ρέστα, ἕνα σπορὸ χαρτονομίσματα καὶ ἀπομνήνια νομίσματα. Χωρὶς νὰ τὰ μετρήσῃ, ὁ φτωχὸς ἀλῆτης τὰ ἔριξε μέσα στὴν τσέπη του, βιάστηκε νὰ φύγῃ.

Βγήκε ἔξω κ' ἄρχισε νὰ βαδίζει τοῦτοῦτο, νομίζοντας ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ἐννοιοῦσε τὸ βαρὺ χέρι ἑνὸς ἀστυφύλακος ἀπάνω στὸν ὅμο του.

Τὰ λεπτὰ πὸν εἶχε ἀπάνω του τὸν ἑαυτόν. Τὰ ἄκουγε νάνηχον μέσ' στὴν τσέπη τοῦ σακκαμιού του καὶ τοῦ φανταζόταν πὸς εἰ διαβάτες, ξαφνιασμένοι ἀπ' τὸν κρότο τους, θὰ τὸν πλησίαζαν καὶ θὰ διαβάζαν ἀπὸ πρὸς πρὸς τοῦ ἐκείνου πὸν συνέβαινε μέσα του καὶ θὰ τὸν φωνάζαν : Κλέφτης !.. Κλέφτης !..

Κλέφτης !.. Ναι, ἔκανε μὴ κλοπὴ κρατοῦσε αὐτὰ τὰ χρήματα πὸν δὲν ἦσαν δικὰ του.

Ἐβίαντοσιν τὸ βῆμα του κ' ἔφαχνε τὰ νομίσματα μέσ' στὸ χέρι του, ἐπιστρέφοντας τὰ ν' ἀντιχρῶν. Περπατοῦσε σὺν τρελλῶς καὶ ὁλοένα ἀντιχρῶς μέσ' στ' αὐτὰ τοῦ ἑαυτοῦ :

Κλέφτης !.. Κλέφτης !.. Ὀχι, δὲν θὰ γινόνταν κλέφτης... Ἦθελε νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὰ τὰ χρήματα πὸν τὸν ἔβλαπταν... Στάθηκεν κάτω ἀπ' τὸ κούφισμα μὴς πόρτας, ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του τὰ νομίσματα καὶ ἄρχισε νὰ τὰ μετράῃ...

Βοήκη πὸς εἶχε ἐννηνκάσια ἔξινα φράγκα... Διηλδοὺ ὁ μόνος, ἐκτός ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε φράγκα τοῦ φαγητοῦ, τοῦ εἶχε κλέψει κ' ἄλλα δεκαπέντε φράγκα !...

Πὼς ὅμως θὰ ἐπέστρεψε τὸ χιλιόδραχμο, πὸν δὲν τὸ εἶχε πᾶντο ὁλόκληρο ; Θὰ ἀναγκάζονταν νὰ δηλολογήσῃ ὅτι εἶχε φάγῃ τὰ 40 φράγκα καὶ ἀσφαλῶς, τότε, θὰ τὸν ἐφυλάκιζαν...

Νὰ συμπληρώσῃ τὸ ποσὸν ;... Αὐτὸ τοῦ ἦταν ἀδύνατον... Οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ δὲν μποροῦσε...

Καθὼς καθόταν βυθισμένος στοὺς θλιβεροὺς συλλογισμοὺς τοῦ μὴ πόρτα ἀνοίξε πίσω του. Μὲ μὴ νευρική κίνηση, μάζανε ἀμέσως τὸ χέρι του κ' ἔριξε τὰ νομίσματα μέσα στὴν τσέπη του... Μὰ εἰς λουδοβικεῖο γλώττης ἀπ' τὰ χέρια του κ' ἔπεσε κάτω... Δὲν ἐπὶ μῃς νὰ σκύβῃ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ κ' ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ στρέψῃ πίσω καὶ νὰ δῇ τὸ μικρὸ παιδάκι πὸν εἶχε ἀνοίξῃ τὴ πόρτα καὶ πὸν στενοκάταν κατάπληκτο, βλέποντας αὐτὸ τὸν ἄνθρωπον νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια μπροστὰ του.

Γιὰ μὴ στιγμή ὁ ἀλῆτης μας σκέφτηκε νὰ τὰ πετάξῃ ὅλα στὸ δρόμο καὶ νὰ μὴ κρατήσῃ οὔτε πεντάρα ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ χρήμα.

Μουσκεμένους, τρέμοντας, δαρμένους ἀπὸ τὸν ἄνεμο πὸν τοῦ ἐσπρώχνε κατὰμυστρα ὅλο τὸ χιόνι, βαδίζε ἔμπρός, στρέφοντας καθεὶ στιγμή τὸ κεφάλι του πίσω ἀπὸ φόβον μήπως τὸν παρακολουθεῖ κανεὶς.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ γιορτὴ τῶν σκύλων

Στὸ Σαντιγὸ μὴ μὲρα κάθε χρόνον ἦταν ἀφιερωμένη στὴ γιορτὴ τῶν σκύλων. Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφορταζόταν ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου, γίνονταν παρακλήσεις πρὸς ἀποσώβριον τῶν ἀσθενούντων, τῶν δηγμάτων τῶν ὄψων, τῶν δηλητηριάσεων καὶ πρὸ πάντων τῆς λύσας ἀπὸ τοὺς σκύλους. Ἡ ἐκκλησία, ὅπως μὰς ἀναφέρει αὐτοπτεῖς μάρτυρες, ἦταν στολισμένη τὴ μέρα αὐτὴ, ὅπως τις μεγάλες γιορτὲς κ' ἀπάνω στὶς πλάμας ἦταν σκορπισμένα ἄφθονα λουλούδια. Κατὰ τὴν παλιὰ συνήθεια, ὁ γεροντότερος ἐπατρίδης, ἀναβασμένος σὲ καλαϊότερο ἄλογο, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν πῦλ ἡλικιωμένο σκύλο, ἐμπαινε σὲ νὰ ἐπιμεφαλῇ τῶν σκύλων πὸν ἐπρόκειτο... νὰ ἐκκλησιαστοῦν !... Πρῶτοι-πρῶτοι πῆγαιναν οἱ μεγάλοι ἀξιωματοῦχοι τοῦ γένους... τῶν σκύλων, ἀκολουθοῦσαν τὰ πῦλ περίφημα λαγυνικά μὲ κοντὴ τριχὰ, ὕστερα ὅλες ἡ ποιικίλες τῶν κυνηγετικῶν σκύλων, ἔπειτα οἱ ἱκνηλάτες, οἱ λεγόμενοι βραχυπόδες, οἱ σοφοὶ σκύλοι, οἱ πεισματάρηδες καὶ ἀπὸ κοντὰ ὅλο τὸ ἄλλο σκυλόλοϊ !... Ἀφοῦ μπαίναν στὴν ἐκκλησίαν τοὺς ἐτοποθετοῦσαν κατὰ σειρὰ στὴ μέση τοῦ ναοῦ μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου κ' ἄρχιζε ἡ λειτουργία. Ὦταν τελείωνε ἡ λειτουργία, ὁ ἱερεὺς ἀπήγγελλε τὸν πανηγυρικὸ τοῦ ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἀπρωστάει τοὺς σκύλους.

Βασιλικὴ τίτλις

Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος πρῶτα καὶ ὁ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἔπειτα καθόρισαν τοὺς τίτλους, οἱ ὁποῖοι δίδονται ἔκτοτε στοὺς βασιλεῖς. Ὁ μεγαλειότερος τίτλος εἶνε τοῦ Αὐτοκράτορος. Τοῦ Καίσαρος ἡ Αὐτοκρατορία ἡ Σεβαστοῦ ὁ δευτέρος. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ τίτλος τοῦ Σεβαστοκράτορος, τοῦ Πανευπεσβάστου καὶ τοῦ Πρωτοσεβάστου. Τὸν τελευταῖον τίτλο ἔδωκε κατ' ἀρχὰς ἡ Ἄννα ἡ Κομνηνὴ τὸν πατέρα της. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐκτός δὲ καὶ ὁ συγγενὴς του, ἐκαλεῖτο Δεσποτάς.

Οἱ μεγαλειότεροι ποταμοὶ τοῦ κόσμου

Ὁ μεγαλειότερος ποταμὸς τοῦ κόσμου εἶνε ὁ Μισισσιππὴς, ὁ ὁποῖος ἔχει μήκος 6530 χιλιομέτρων. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Νεῖλος μὲ μήκος 5740 χιλιομέτρων. Ὁ μεγαλειότερος ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἶνε ὁ Γιὰν τὰ Κιὰν μήκους 5080 χιλιομέτρων, τῆς Εὐρώπης δὲ ὁ Βόλγας μήκους 3688 χιλ. καὶ ὁ Δούναβις 2770 χιλιομέτρων.

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ 4 γράμματα

Παρατηρήθη διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὶς περισσότερες γλώσσες τοῦ κόσμου γράφεται μὲ τέσσερα γράμματα. Ἔτσι π.χ. στὴν ἑλληνικὴ εἶνε Θεός, στὴ Λατινικὴ Deus, στὴ Γαλλικὴ Dieu, στὴ Γερμανικὴ Gott, στὴ Σκανδιναβικὴ Cdu, στὴ Σουηδικὴ Godh, στὴν Ἰσπανικὴ Dios, στὴν Ἰταλικὴ Vieh, στὴν Κροατικὴ Doga, στὴ Βλαχικὴ Zevu, στὴ Γαλιτικὴ Roze, στὴν Τουρκικὴ Addi, στὴν Ἀρμενικὴ Ἄλλο, στὴν Περσικὴ Zira, στὴν Ἰνδικὴ Ἑογί, στὴν Ἀλγυπτιακὴ Amon, στὴ Συριακὴ Ἀβὰδ, στὴν Ἰσραηλτικὴ Ἄδων, στὴν Τασταρικὴ Ἰδγὰ, στὴν Περσικὴν Λιάν, στὴ Ρωσικὴν Μάδν καὶ στὴ Βουλγαρικὴ τὸ ἴδιο.

Τὰ βαδύτερα ὄρυχεϊα

Κατ' ἀνακοίνωσιν Γάλλου ὀρυκτολόγου τὰ μεγαλιέτερα ὄρυχεϊα ἔχουν βάθος μεγαλιέτερον τῶν 1200 μέτρων. Ἐνα ὄρυχεϊον στὴν Πηλοπόνησος τῆς Βοημίας ἔχει βάθος 1180 μέτρων, ἄλλος καὶ τὸ ὄρυχεϊον Ἀδαμωφ στὸ ἴδιο μέρος τὸ ἴδιο βάθος ἔχει. Ἡ θαρραλὴ αὐτὴν ὄρυχεϊον εἶς βάθος χιλίων μέτρων χιλίων διακοσίων μέτρων φθάσει τὴ 45 βαθμοὺς Κελσίου, ἀλλὰ διὰ καταλλήλου ἀερισμοῦ δύναται νὰ κατέλθῃ μέχρι 20 βαθμῶν Κελσίου. Ἀνευ δηλαδὴ τοῦ ἀερισμοῦ οἱ ὀρυχταὶ θάσκαζαν ἀπὸ τὴ ζέστη.

Ἱστορία τῆς πατάτας

Ἡ πατάτα στὴν ἀρχὴ ἐβλάσταιναν σὲ ἀγρία κατάσταση στὴ Νότιον Ἀμερικὴ, ἀπ' οὗ μετεφέρθησαν στὴν Εὐρώπην. Πρῶτα-πρῶτα τις ἐβέβαιον στὴν Ἰσπανίαν κ' ἀπὸ καὶ στὰ 1514 στὴν Ἰταλίαν. Στὰ 1588 ἕνας κατηχητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειδῆν, στὴ Γερμανίαν ἔφερε μερικὲς πατάτες, τίς ἐφύττει καὶ τίς διέδωκε σιτοῦς κατοίκους. Στὰ 1623 ἡ πατάτα εἰσῆχθησαν στὴν Ἀγγλίαν κ' ἀπὸ τότε ἀρχίσαν νὰ καλλιεργοῦνται καὶ νὰ καλυτερεύουν. Στὴ Σαξωνίαν ἡ πατάτα εἰσῆχθησαν στὰ 1717, στὴ Σκωτίαν στὰ 1729, στὴν Πρωσσίαν στὰ 1739 καὶ στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Καποδιστρίου.

ὡς ἀστυνομικός.

Καθὼς περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ μὴ ἐκκλησιά, μηχανικὰ μῆτις μέσα σὲ τὸ σούλο.

Μέσ' στὸ μισοσκόταδο, στάθηκεν ἀκίνητος, μὴ διακρίνοντας οὐδὲν τίποτε καὶ κρατοῦσε πάντοτε στὰ χέρια του τὰ νομίσματα πὸν τὰ ἐσπώγγε νευρικά.

Στὰ-σὺν ὅμως τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ βλέπουν μέσ' στὸ μισοσκόταδο καὶ εἶδε τότε μὴ πινακίδα ἡ ὁποία ἐγράφε : «Συνδραματίζετε τοὺς πτωχοὺς.» Κάτω ἀπὸ τὴν πινακίδα αὐτὴ ἦταν ἕνα τετραγώνιον κοντὶ, τὸ ὁποῖο, σὲ ἔπάνω του μέρος, εἶχε ἕνα ἀνοιγμα.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ ἀλῆτης μας, πλησίασε σὲ τὸ κοντὶ καὶ ἐνα-ἑνὸς ἔριξε μέσα ὅλα τὰ νομίσματα του. Ἐπειτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ αὐτὸ πὸν εἶχε κάνει βγήκε ἔξω κ' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Τὸ μυαλό του ἦταν τώρα γαλήνιο. Αὐτὸ τὸ καταραμένο χρήμα, πὸν εἶχε ἐξαγνισθῇ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη, θὰ πῆγαινε τώρα σὲ ἄλλους δυστυχισμένους ἀνθρώπους καὶ θὰ τοὺς ἀνεκούφιζε κάπως, καὶ στὴν ἀβλιότητά τους. Ὅσο γι' αὐτόν, φτωχὸς ὅπως καὶ πρὶν, ἂν ἐξακολουθεῖς τὴ συνθηθισμένη του ζωή, περιμένοντας κάποιο γρηγορὸν πὸν θὰ τὸν ἐβγάλῃ ἀπὸ τὴν δυστυχία καὶ τὸ ὁποῖο δὲν ἐλποῦσαν ποτέ...

Ἐβίαντοσιν, ἀδιαφοροῦντας, γιὰ τὴ βροχὴ πὸν εἶχε διαδεχθῇ τὴν τὴν καὶ γιὰ τις λάσπες... Ἐβίαντοσιν, ἐπὶ ὥρες ὁλόκληρες σὲ μακρινὰς σκευὲς, οἱ ποὶ δὲν τὸν ἐπρόσεχε... Ἔτσι βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐπειτα, τὴν ὥρα τοῦ βασιλέματος, σκέφτηκε ν' ἀναγυρῇ στὸ Παρλί, παίρνοντας τὰ λαβάρια.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν φλογισμένος πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως, ἐνῶ βαρεὰ μολυβένια σύννεφα τὸν καίαναν ὁλόκληρον.

Ἐξαφνὰ, κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα εἶδε κλέψας συγκινημένον... Ἀνυπαίσθητα πλησίασε...

Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν εἶχαν ἀνασφύει ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ σῶμα ἑνὸς πνιγμένου παιδιοῦ ὡς δεκάξῃ χρόν...

Ὅσοι ἀπὸ τὸ πλῆθος εἶχαν παρενβεθῇ στὴ σκηνὴ, ἔβλεπον ἐξηγήσεις αὐτοῦ, ἄλλους, ὅταν ἔξαφνὰ ἕνα παιδάκι ἀνακάλυψε μέσ' στὰ χόρτα ἕνα χαρτί γεμισμένο, διπλωμένο στὰ τέσσερα καὶ βαλμένο κάτω ἀπὸ μὴ πέτρα.

Ἐπειδὴ ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθῇ πᾶν, ἀναψαν σπέρμα καὶ νὰ διαβάσουν τί ἐγράφε τὸ μυστηριώδες ἔμνη χαρτί...

Ὁ φτωχὸς ἀλῆτης μας μὲ τὰ χέρια χωμένα πάντοτε στὶς τσέπες του, τένατσε τὸ κεφάλι του γιὰ ν' ἀποσπῇ ἐκείνου πὸν τὸ διαβάζε.

Νὰ τί ἐγράφε :

«Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴ μητέρα μου γιὰ τὴν ἡμέραν πὸν δὲν τὴν ἐπρόσβην μὲ τὸ θάνατό μου. Μὰ δὲν μπορῶ πεῖ νὰ ζήσω ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεγάλο καὶ μὲ βοήθει σήμερα. Ὁ προεστώμενός μου μὲ κατηγορεῖ ὅτι τοῦ ἐκλεψα ἕνα χαρτονομίσμα ὅλον φράγκων, τὸ ὁποῖον ἔχασα σήμερα τὸ πρῶτ' ἔξω ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τῆς Γαλλίας καὶ τὸ ὁποῖο ποὺ στάθηκε ἀδύνατον νὰ ξαναβρῶ, παρ' ὅλες τις ἐπληρώσεις μου...»

Χαίρετε καὶ συγγνώμην !...

EMILE DESHAYS

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΟΥΓΚΟΣ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΣ

Πρὸ ἡμε

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΚΕΡΑΙΖΟΥΝΤΑΙ Η ΜΑΧΕΣ

Ο πανικός στους πολέμους. Ο άνωτ. αξιωματικός του 97. «Φεύγετε παιδιά!» Ο Όμηρος και οι στρατηγοί της Ελλάδας. Ο Αινείας προς τους πολεμιστές. Ποία είναι η μία και μόνη των ήττημένων σωτηρία; Τι περιμένει εκείνος που φεύγει από τη μάχη. Μία προσλαλιά του Αγαμέμνονος. Ένας άρχαίος νόμος για τους βασιλείς. Πώς ο Ίφικράτης ξεδίπλωσε τους δειλούς. Άνδρες και... ανδράπεδα. Το μόνο στρατιωτικό λάθος του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Τα ρεζιλιόνα των Ρωμαίων. Πώς κερδίζουν οι έξυπνοι στρατηγοί τις μάχες. Οι Γαλάται και οι Έλληνες.

ΑΘΕ ένας ξέρει τι τρομερά αποτελέσματα και τις μεγάλες καταστροφές μπορεί να φέρει ένας πανικός και μία άτακτη φυγή ο' ένα στρατεύμα. Παράδειγμα ο τελευταίος δειλός ο δικός μας στη Μικρά Ασία. Γι' αυτό οι στρατηγοί της αρχαιότητας έλαβαν μεγάλες προφυλάξεις για να προλάβουν το τρομερό αυτό κακό.

Οι προφυλάξεις αυτές, ήταν για τους αρχαίους στρατηγούς, μία άληθινή επιστήμη. Έπειδή δε η ψυχολογία ενός στρατεύματος ο' εκστρατεία ήταν το άσφατεστο και το λεπτότερο πράγμα, η προφυλάξεις που έλαμβάνοντο, για να περιφρουρηθεί η ψυχή του στρατιώτη από την κατάπτωση του ήθικου, ήταν πολύ ανώτερες από τις φροντίδες που έλαμβαναν για το σώμα του.

Ο Όμηρος που ήταν ο πρώτος θεμελιωτής και διδάσκαλος κάθε επιστήμης και κάθε τέχνης, είχε και ο πρώτος που μας δίνει την ιδέα των πανικών και της φυγής των στρατευμάτων και μας παρουσιάζει τους άρχηγους των διαφόρων στρατιωτικών μονάδων ως μεγάλα παραδείγματα ενθαρρύνσεως των δούλων.

Αναρίθμητα είχε τα μέτρα της Ήλιάδος, όπου οι στρατηγοί και οι βασιλίδες ενθαρρύνουν τους δούλους, με ώριμους λόγους γεμάτους ενθουσιασμό, προηγούμενοι πάντοτε στη μάχη.

Δεν θεωρούμε δε άσκοπο, έπειτα από την κλασική έκθεση φράσι, την οποία άκούστηκε να φωνάζει με τρομο, ένας ανώτερος αξιωματικός στον πόλεμο του 1897.

«Φεύγετε παιδιά! Γρήγορα παιδιά!»

Αναφέρουμε την ώρα άγρόρευσ του Αινείου, προς τους Τρώες, την ώρα που η Τροία κυριευθείσα έξ έφθου επυρπολείτο:

«Νεανίαι, έλεγαν, σάν μέσα σας αισθάνεστε ψυχή, έλτε κοντά μου με τόλμη και απόρασι. Βλέπετε ποια άπέρη ή τύχη των πραγμάτων. Οι Θεοί, εις την προστασίαν των οποίων είχαν άνασταθεί το κράτος τοιούτο, έφωγαν όλοι, άρρήντες τα άδυστα και τους βωμούς των. Άς προστατεύσμεν μόνοι μας λοιπόν, την πυρκαϊσσαν πόλιν και άς άποθάνομε ριπτόμενοι μέσα στα έχθρικά όπλα!»

Κατέληξε δε ο Αινείας, ως έξης:

«Μία σωτηρία υπάρχει για τους ήττημένους, το να μη έλπίσουν καμμία σωτηρία!»

Τι όρατα λόγια και άδάνατα!...

Και τι θεμέλιο ή φράσις αυτή, για το ήθικό ενός στρατεύματος.

Το ίδιο και ο Αγαμέμνων, σε μία στιγμή που το στρατεύμα έδειχνε συμπτώματα άποχωρήσεως έλεγε ο' αυτό, στέκοντας μπρος στους πιο δειλούς:

«Ω, φίλοι! φανίτε άνδρες, δείξατε καρδιά γενναία και ντραπήτε άλλλους, σάν ριχτούμε στη μάχη. Για τους φεύγοντας ούτε δόξα, ούτε σωτηρία υπάρχει, παρά μόνον ο θάνατος και ή ντροπή!...»

Γι' αυτόν τον λόγο όλοι οι στρατηγοί των αρχαίων προηγούντο και κινδυνεύαν στη μάχη.

Οι στρατιωτικοί κοιτωί, για ένα μόνον κακίζουν τον Μ. Αλέξανδρο. Γιατί έξετίθετο πρώτος στα βέλη του έχθρου.

Το αυτό έκανε και ο Μέγας Ναπολέων.

Έπίσης και οι βασιλείς της Σπάρτης, προηγούντο πάντοτε, κατά τις εκστρατείες.

Υπήρχε δε και ένας πανάρχαιος νόμος για τους βασιλείς, που έλεγε:

«Ποδίο να άναχωρούν για τη μάχη και τελευταίοι να επανέρχονται».

Εκτός όμως από αυτά, έλαμβάνοντο και προληπτικά μέτρα περιργότατα από έπαίκενα για τους δειλούς, που θα έφευγαν από της μάχης.

Οι φρόνιμοι μάλιστα και μυαλωμένοι στρατηγοί, προτιμούσαν ν' άπαλλάγουν από τους δειλούς αυτούς καλύτερα, παρά να τους έξαναγκάσουν να πολεμήσουν δια της βίας.

Ο Ίφικράτης, ο διοργανωτής του Αθηναϊκού στρατού, τον 4ον π.χ. αιώνα ξεφορτώθηκε μία φορά δειλούς που φωνητούσαν ότι είχαν διάθεσι να φύγουν, με ένα πολύ έξυπνο χνάρμα.

Είδε μερικούς από τους στρατιώτες του, ενώ έπρόκειτο να γινεί μάχη, που έβράδιναν όχθοι και βραδυπορούντες από την δειλία.

Τότε έστράφη και αυτός, σε όλο το στρατεύμα και άνέκραξε:

«Έπειδή ή μάχη σε λίγο θα άρχισή έαφνικά, αν κανείς ήρμόνησε τίποτε στο στρατόπεδο, ήμκορεί να γυρίσει πίσω και να το πάρη».

Έπειτα από αυτή την άδεια, όλοι οι δειλοί μαχηται άναχώσαν με την πρόφαση να παραλάβουν τα ληρονημένα πράγματά τους.

Τότε ο Ίφικράτης έλεε στους λοιπούς:

«Τώρα, ο άνδρες, που άπληλλάγημεν από τα άνδράπεδα, έρριχθούμε έναντίον των έχθρων, για να δώσωμεν μόνοι τους καρπούς της παληκαριάς μας».

Έτσι πήραν θάρρος οι άναπομείναντες, ριχθηκαν έναντίον των έχθρου και τον ένίκησαν.

Το ίδιο έκανε και ο στρατηγός Χαβρίας. Δίτασε τους δούλους να καταθέσουν τα όπλα και ν' άποχωρθν από το στρατόπεδο.

Αλλά δεν έλαβαν μονάχα τα μέτρα τους, για να γλυτώσουν από τους δειλούς οι στρατηγοί της αρχαιότητας. Φρόντιζαν έπίσης, να ενθαρρύνουν τους στρατιώτες, έστω και με ψεύτικες διαδόσεις.

Ο Αγαμέμνων διαν πολεμούσε κατά των Βοιωτών και των Αθηναίων, έκέρδισε μία μεγάλη νίκη γιατί άμα έρανε ότι ο σεμμαχικός στόλος των Σαλατιών νικήθηκε από τον Αθηναίο στην Κνίδο, δίδεκε στους στρατιώτες του, ότι νικήθηκαν οι Αθηναίοι και με αυτόν τον τρόπο, ενέπνευσε στο στρατεύμα του άκρίτη θάρρος.

Έπίσης οι στρατηγοί της αρχαιότητας άνέφωαν το ήθικό των στρατιωτών των φροντίζοντας να έμετελειουν με κάθε τρόπο την έχθρο.

Οι Ρωμαίοι υπέβαλαν σε μεγίστους και άμνησιμους έξουελισμούς τους αιχμαλώτους των, έμπουν των στρατιωτών των. Και τους μιν αιχμαλωτούμενους βασιλείς, τους έβαζαν ν' άκολουθούν το άμα των, τους δε όπλίτες τους άνάγκαζαν να παρουν από κάτω από τρία δόρατα ένομήμενα σε σχήμα Π, πράγμα θεωρούμενον ως μεγάλη ύβρις δια τον ήττημένον.

Ο Βασιλεύς των Γαλατών Βρόννος, μάζεψε κάποτε το λαό του στην εκκλησία και του παρουσίασε από τους αιχμαλώτους Έλληνες, τους πιο μικρόσωμους, έσχημους και έξασθενημένους, με τα κεφάλια των επί κώτοις της Ελλάδος, έναντίον των οποίων έπρόκειτο να εκστρατεύση.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΑΒΒΑΣ ΚΑΙ Η ΚΕΝΗ ΘΕΣΙΣ

Κάποτε οι φίλοι του περίφημου άββα Βατρί τον έπείσαν να ζήτηση να καταλάβη μία κενή θέση καθηγητού στο Βασιλικό Κολέγιο.

Καλά, θα δώμε, τους άπαντούς ο' άββα, με χωρίς να νη κανένα διάβημα για να ζητήσει την κενή θέση.

Τέλος, ή θέση αυτή δόθηκε ο' έναν άλλον.

Είδετε τι χάσατε! έλεγε τότε στον άββα Βατρί οι φίλοι του. Ποιός σάς έλεγε να είσθε τόσο νοσηρός. Η θέση κατελήφθη.

Κατελήφθη; ρώτησε ο άββα, χωρίς να ταραχθή καθόλου. Αφού είνε έτσι... πάω να τη ζητήσω!

Μά, τρελαθήκατε!.. Τώρα πάτε να τη ζητήσετε;

«Αν» πότε θέλατε να πάω; Τον καιρό που μου λέγατε να τη ζητήσω, είχα έκατό άλλλους συναγωνιστές. Τώρα όμως που έχω μονάχα ένα, ή θέση αυτή άσφαλώς μου άνήκει.

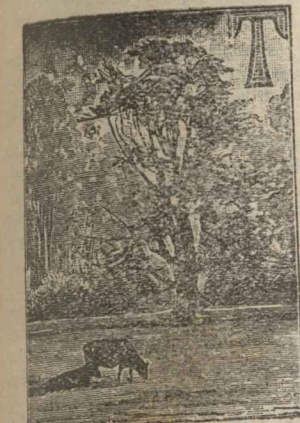
Πράγματι. Ζήτησε τη θέση και έδωξαν τον άλλον για να τη δώσουν στον άββα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΧΑΤΖΗΛΗΚΙ

Ένας μεγάλος πόθος των παλαιών Έλλήνων. Το ένειρο των Μικρασιατών. Το Πάσχα των προσκυνητών. Η τελετή της άναχωρήσεως. Ο άποχωρισμός των συγγενών και φίλων. Ένα ταξίδι πεν >ρατάει μήνες. Δυσκολίες και κίνδυνοι στο δρόμο. Τι έπρεπε να έχη μαζί του ο προσκυνητής. Δείχνουν έπί στερρεσθ έδάφους. Η έπιστροφή. Μία άποδεχή συγκινητική και μελαγχολική. Η λιτανεία των Χατζήδων. Καμπάνες, σήμαντρα και ψαλμωδίες. Το γλέντι κλπ. κλπ.

Αναπαύση του κινησμένου του σώμα και να στείλη έπειτα στον Άγιο Τάφο τους γέροντας γονείς του, να βαφτιστούν στα καθαραπάνα νάματα του Ιορδάνου και να άξιωθή να τους δώ Χατζήδες.

Ήταν δε συνηθεσάτη τότε ή εύχη που άπαναν στους γονείς, οι όποιοι είχαν παιδιά στα ξένα: «Νά ίδουν το γυίο τους να γυρίση με πολλά φλουριά και να άξιωθύν, να τους στείλη στο χατζήδες».

Σάν άποφασίζανε να φύγουν για το χατζήλίκι, και σάν έφθανε ή ήμέρα της άναχωρήσεως, γινότανε πρώτα ένα εχθλαίο στο σπίτι και την άλλη μέρα μία μεγάλη λειτουργία στην εκκλησία «έπερ των μελλόντων προσκυνητών», οι όποιοι άφού έξομολογήοντο μετελάμβαναν των άχράντων μυστηρίων.

Έπειτα γινότανε ένα μεγάλο τραπέζι στο σπίτι, στο οποίο παρεκάθητο εκτός των φίλων και των συγγενών, και μερικοί φτωχοί.

Ετσι δε άφοδιασμένοι με τις εύλογες της εκκλησίας και τις εύχες των συμπολιτών, τραβούσαν οι προσκυνηται να φύγουν συνοδευόμενοι, έως έξω από το χωριό, από όλους, σχεδόν, τους κατοίκους, και ακομπήντες δεκάρες και γρόσια.

Σ' ένα λόφο, έξω από το χωριό στεκότουσαν κατόπι όλοι, και γινότανε ο άποχωρισμός.

Αρμόιο τότε, όπως και τώρα, δεν υπήρχαν της άποπής. Άγρια βοσνά, ποταμοί πλημμυρισμένοι και ήσται γυρίαν παντού ν' έκαναν πολύ έκκίνηση ένα τέτοιο ταξίδι. Γι' αυτό και οι Χριστιανοί πριν φύγουν μετελάμβαναν, ευλογούντο και πολλοί άφιναν και τις διαθήκες των.

Έπειδή δε τότε ούτε χάνια της άποπής υπήρχαν στο δρόμο, όσοι έφευγαν για το χατζήλίκι, έπρεπε να έχουνε μαζί τους, έρροντα κοιβήρες, για να κοιμούνται στο ύπαιθρον, άλλα και τρώμα ταυλάγιστον για δέκα μέρες.

Επίσης κάθε προσκυνητής έπαιρνε μαζί του ένα φυλτζάνι, ένα μπρίκι, ζάχαρι και καφέ για να πνήη στο δρόμο το σχετικό καίμαλη.

Επίσης οι προσκυνηται έπαιρναν μαζί τους, καπνό, τσιμπούκια, τσιγαρόχαρτο, ένα τετζερεδάκι, σπερματόετα άρκετά, μέσα ο' ένα στρογγυλό από τενεκέ δοχείο, το οποίο άνατρεπόμενον χρησίμευε και ως κρηπίδιο.

Επίσης μέσα ο' ένα σακκούλι, έπαιρναν άρκετή ποσότητα από «αληγορί» και ο' έτα δερμάτινο άσκήνι πάχος πρόβειο λυμένο «απαστενμα» και «σουτζούκια», ψωμί έπίτηδες ψημένο σε «ταντούρ» σε ήπιον δηλαδή φούρνο και μέσα στον κόφο τους λίγο «αγαρίκο» (δσκα) τσιγαρόχαρτες και καμιά ντοζένα θειαφοκέρια, να ν' άνάβουν φωτιά, όταν μετά πορείαν 8 ή 10 ώρων εστάθμευαν πουθενά.

Η σαρακοστή φυλαγόταν άσπρη κατά την όδοπορία.

Την σαρακοστή το φαγητό των προσκυνητών ήσαν τα φαρίδια χωρίς λάδι—το λάδι τότε έπως και ή ζάχαρη ήσαν πολυτέλεια—και άφθονα έξηρά κρημόδια.

Πολύ πιο δύσκολο ήταν το ταξίδι των προσκυνητών που κινούσαν από μέρη πιο μεσόγεια, όπως π.χ. από την Καπαδοκία.

Από έπρεπε να περάσουν τις δυσπρόσιτες Πύλες της Κιλικίας και την Ταρσό και να καταλήξουν στη Μερσίνα.

Η όδοπορία τότε γινότανε με άλογα. Ο άλωγάτης πήγαινε πεζός και μόνον όταν περνούσαν ποτάμι ο άλωγάτης άνέβαινε πισσοκάπουλα, για να περάση το νερό.

Κι' αυτό γινότανε συχνά, γιατί γεφύρια δεν ύληχαν τότε στη Μικρά Ασία.

Το πρόγευμα, κατά το χρόνο της όδοπορίας, γινότανε άπάνω σε' άλογα και μόνον το δείπνον «έπί στερρεσθ έδάφους».

Οι άλωγάτες τραγουδούσαν για να λημονούν την κοίρασί τους και να συντομεύουνε έτσι τον άταλείστο δρόμο.

Στο δρόμο δεν άπαντούσανε παρά μόνον γκαμήλες, που κουβαλούσανε σιτάρι ή βαμβάκι στο έπίγειο της Κιλικίας ή Γιορρού-κηδες, άνδρες και γυναίκες, με φορτωμένα στον όμο τα παιδιά τους, που άνέβαιναν στα βορειότερα της Κιλικίας, για παραθερισμό, μαζί με τα ποίμνια τους.

Μήνες ολόκληρους διαρκούσε το ταξίδι αυτό των προσκυνητών. Έβδομάδες ολόκληρες έμεναν στα Ιεροσόλυμα και τέλος όταν γινόταν ή Άνάστασις, άποφασίζονταν ή επάνοδος των προσκυνητών στα σπίτια τους. Τι άλλο ήθελαν πει; Είχαν προσκυνηθεί, είχαν γινε χατζήδες!

Η ύποδοχή που γινότανε στους χατζήδες, όταν γυρίαν στο χωριό τους, ήταν κάτι δυσκολοπερίγραπτο. Όχι μόνον τα δικά τους χωριά, άλλα και τα άλλα, τα ευρισκόμενα τριγύρω, γινότανε αναστατα όταν έφθαναν οι χατζήδες.

Τέλος ένας έφιππος άγγελιοφόρος άνήγγιλε ότι ή άναμενομένη συνοδεία προσήγγιζε.

Τα πλήθη συνταράσσονταν.

Οι ιερείς ντυμένοι με τα ιερά τους άμφια, τα παιδιά με τα εξαπτερά, οι νέοι με τα λάβρα της εκκλησίας περίμεναν στο λόφο, που έγινε ο άποχωρισμός. Πολλοί μάλιστα από τους συγγενείς και από τους φίλους του χωριού, καρβαλούσαν τα άλογά τους και προχωρούσαν ο' ώρων άπόστασι, για να ύποδεχτούν και να φιλήσουν πρώτοι τους χατζήδες.

Τέλος νά, ή συνοδεία φτάνει!...

Συγκίνησις, δάκρυα, φωνές, κακό!...

Όλοι κατεβαίνουν άπ' τ' άλογα, άσπάζονται με εύλάβεια τις εικόνες, όπου τότε παρουσιάζουν οι παπάδες, και έπειτα με ψαλμούς και ύμνους οδηγούνται στο ναό, ριχνοντας στα πλήθη των παιδιών γρόσια και δεκάρες.

Στην εκκλησία ψάλλεται μεγάλη δοξολογία ενώ ο' όλο αυτό το χρονικό διάστημα χτυπάνε ή καμπάνες. Έπειτα ή πομπή βγαίνει έξω και άφού κάνει ένα γύρο ο' όλο το χωριό, διεσθύνεται στο σπίτι των προσκυνητών, οι όποιοι περικατούν, μπροστά μπροστά από όλους, πίσω από τα λάβρα, τα φανάρια και τα εξαπτερά της εκκλησίας, κρατώντας τις μεγάλες εικόνες των άγίων του χωριού και των άγίων των έφεστίων, του σπιτιού των.

Σάν φτάσουν στο σπίτι των προσκυνητών, εκεί οι ιερείς βγάζουν τα άμφια και όλος ο κόσμος χαιρετάει και συγγαίρει τους προσκυνητές, γιατί άναγεννήθηκαν «έν Πνεύματι Άγίω».

Οι χατζήδες τότε μοιράζουν σε όλους τα δώρα, που έφεραν από τους Άγίους Τόπους, και δίνουν και παίρνουν ή εύχες.

Έπειτα γίνεται μεγάλο γλέντι, κατά τη διάκριση του έκάου μαζί με τα τραγούδια ψάλλονται και ύμνοι εκκλησιαστικοί.

Από τις άληγομνητες αυτές συγκινήσεις δεν μένει στήθα, στους Έλληνες της Μικράς Ασίας, παρά μία θλιβερή άνάμνησις.

ΜΙΚΡΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο γάτος είνε τίγρης για το ποντίκι, ενώ για την τίγρη είνε ποντίκι.

Τουρκική

Στο μονοπάτι της φίλιας δεν πο'πει ν' άφίναται να φτωχύνουν χορτά.

Κινέζικη

Ο φρόνιμος άνθρωπος έπωφελείται από μία καλή συμβουλή ακόμη κι όταν δεν την άκολουθεί.

Αγγλική

Όποιος ζει στο άμάρι του γαϊδούρι πρέπει να ύπομείνη και τις ίδιοροπίες του.

Γερμανική

Το ποίμνιο των χατζήδων, που κινούσαν από μέρη πιο μεσόγεια, όπως π.χ. από την Καπαδοκία.

Από έπρεπε να περάσουν τις δυσπρόσιτες Πύλες της Κιλικίας και την Ταρσό και να καταλήξουν στη Μερσίνα.

Η όδοπορία τότε γινότανε με άλογα. Ο άλωγάτης πήγαινε πεζός και μόνον όταν περνούσαν ποτάμι ο άλωγάτης άνέβαινε πισσοκάπουλα, για να περάση το νερό.

Κι' αυτό γινότανε συχνά, γιατί γεφύρια δεν ύληχαν τότε στη Μικρά Ασία.

Το πρόγευμα, κατά το χρόνο της όδοπορίας, γινότανε άπάνω σε' άλογα και μόνον το δείπνον «έπί στερρεσθ έδάφους».

Οι άλωγάτες τραγουδούσαν για να λημονούν την κοίρασί τους και να συντομεύουνε έτσι τον άταλείστο δρόμο.

Στο δρόμο δεν άπαντούσανε παρά μόνον γκαμήλες, που κουβαλούσανε σιτάρι ή βαμβάκι στο έπίγειο της Κιλικίας ή Γιορρού-κηδες, άνδρες και γυναίκες, με φορτωμένα στον όμο τα παιδιά τους, που άνέβαιναν στα βορειότερα της Κιλικίας, για παραθερισμό, μαζί με τα ποίμνια τους.

Μήνες ολόκληρους διαρκούσε το ταξίδι αυτό των προσκυνητών. Έβδομάδες ολόκληρες έμεναν στα Ιεροσόλυμα και τέλος όταν γινόταν ή Άνάστασις, άποφασίζονταν ή επάνοδος των προσκυνητών στα σπίτια τους. Τι άλλο ήθελαν πει; Είχαν προσκυνηθεί, είχαν γινε χατζήδες!

Η ύποδοχή που γινότανε στους χατζήδες, όταν γυρίαν στο χωριό τους, ήταν κάτι δυσκολοπερίγραπτο. Όχι μόνον τα δικά τους χωριά, άλλα και τα άλλα, τα ευρισκόμενα τριγύρω, γινότανε αναστατα όταν έφθαναν οι χατζήδες.

Τέλος ένας έφιππος άγγελιοφόρος άνήγγιλε ότι ή άναμενομένη συνοδεία προσήγγιζε.

Τα πλήθη συνταράσσονταν.

Οι ιερείς ντυμένοι με τα ιερά τους άμφια, τα παιδιά με τα λάβρα της εκκλησίας περίμεναν στο λόφο, που έγινε ο άποχωρισμός. Πολλοί μάλιστα από τους συγγενείς και από τους φίλους του χωριού, καρβαλούσαν τα άλογά τους και προχωρούσαν ο' ώρων άπόστασι, για να ύποδεχτούν και να φιλήσουν πρώτοι τους χατζήδες.

Τέλος νά, ή συνοδεία φτάνει!...

Συγκίνησις, δάκρυα, φωνές, κακό!...

Όλοι κατεβαίνουν άπ' τ' άλογα, άσπάζονται με εύλάβεια τις εικόνες, όπου τότε παρουσιάζουν οι παπάδες, και έπειτα με ψαλμούς και ύμνους οδηγούνται στο ναό, ριχνοντας στα πλήθη των παιδιών γρόσια και δεκάρες.

Στην εκκλησία ψάλλεται μεγάλη δοξολογία ενώ ο' όλο αυτό το χρονικό διάστημα χτυπάνε ή καμπάνες.

Έπειτα ή πομπή βγαίνει έξω και άφού κάνει ένα γύρο ο' όλο το χωριό, διεσθύνεται στο σπίτι των προσκυνητών, οι όποιοι περικατούν, μπροστά μπροστά από όλους, πίσω από τα λάβρα, τα φανάρια και τα εξαπτερά της εκκλησίας, κρατώντας τις μεγάλες εικόνες των άγίων του χωριού και των άγίων των έφεστίων, του σπιτιού των.

Σάν φτάσουν στο σπίτι των προσκυνητών, εκεί οι ιερείς βγάζουν τα άμφια και όλος ο κόσμος χαιρετάει και συγγαίρει τους προσκυνητές, γιατί άναγεννήθηκαν «έν Πνεύματι Άγίω».

Οι χατζήδες τότε μοιράζουν σε όλους τα δώρα, που έφεραν από τους Άγίους Τόπους, και δίνουν και παίρνουν ή εύχες.

Έπειτα γίνεται μεγάλο γλέντι, κατά τη διάκριση του έκάου μαζί με τα τραγούδια ψάλλονται και ύμνοι εκκλησιαστικοί.

Από τις άληγομνητες αυτές συγκινήσεις δεν μένει στήθα, στους Έλληνες της Μικράς Ασίας, παρά μία θλιβερή άνάμνησις.

Μήνες ολόκληρους διαρκούσε το ταξίδι αυτό των προσκυνητών. Έβδομάδες ολόκληρες έμεναν στα Ιεροσόλυμα και τέλος όταν γινόταν ή Άνάστασις, άποφασίζονταν ή επάνοδος των προσκυνητών στα σπίτια τους. Τι άλλο ήθελαν πει; Είχαν προσκυνηθεί, είχαν γινε χατζήδες!

Η ύποδοχή που γινότανε στους χατζήδες, όταν γυρίαν στο χωριό τους, ήταν κάτι δυσκολοπερίγραπτο. Όχι μόνον τα δικά τους χωριά, άλλα και τα άλλα, τα ευρισκόμενα τριγύρω, γινότανε αναστατα όταν έφθαναν οι χατζήδες.

Τέλος ένας έφιππος άγγελιοφόρος άνήγγιλε ότι ή άναμενομένη συνοδεία προσήγγιζε.

Τα πλήθη συνταράσσονταν.

Οι ιερείς ντυμένοι με τα ιερά τους άμφια, τα παιδιά με τα λάβρα της εκκλησίας περίμεναν στο λόφο, που έγινε ο άποχωρισμός. Πολλοί μάλιστα από τους συγγενείς και από τους φίλους του χωριού, καρβαλούσαν τα άλογά τους και προχωρούσαν ο' ώρων άπόστασι, για να ύποδεχτούν και να φιλήσουν πρώτοι τους χατζήδες.

Τέλος νά, ή συνοδεία φτάνει!...

Συγκίνησις, δάκρυα, φωνές, κακό!...

Όλοι κατεβαίνουν άπ' τ' άλογα, άσπάζονται με εύλάβεια τις εικόνες, όπου τότε παρουσιάζουν οι παπάδες, και έπειτα με ψαλμούς και ύμνους οδηγούνται στο ναό, ριχνοντας στα πλήθη των παιδιών γρόσια και δεκάρες.

Στην εκκλησία ψάλλεται μεγάλη δοξολογία ενώ ο' όλο αυτό το χρονικό διάστημα χτυπάνε ή καμπάνες.

Έπειτα ή πομπή βγαίνει έξω και άφού κάνει ένα γύρο ο' όλο το χωριό, διεσθύνεται στο σπίτι των προσκυνητών, οι όποιοι περικατούν, μπροστά μπροστά από όλους, πίσω από τα λάβρα, τα φανάρια και τα εξαπτερά της εκκλησίας, κρατώντας τις μεγάλες εικόνες των άγίων του χωριού και των άγίων των έφεστίων, του σπιτιού των.

Σάν φτάσουν στο σπίτι των προσκυνητών, εκεί οι ιερείς βγάζουν τα άμφια και όλος ο κόσμος χαιρετάει και συγγαίρει τους προσκυνητές, γιατί άναγεννήθηκαν «έν Πνεύματι Άγίω».

Οι χατζήδες τότε μοιράζουν σε όλους τα δώρα, που έφεραν από τους Άγίους Τόπους, και δίνουν και παίρνουν ή εύχες.

Έπειτα γίνεται μεγάλο γλέντι, κατά τη διάκριση του έκάου μαζί με τα τραγούδια ψάλλονται και ύμνοι εκκλησιαστικοί.

Από τις άληγο

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Και άλλοτε εδωμοποιούσαμε μεταφράσεις διηγημάτων του βουλγαρικού διηγηματογράφου Έλιν Περίν. Σήμερα σ'αδίνουμε ένα από τα καλύτερα του διηγήματα, τους Θεριστάδες, αξιοτεχνικά μεταφρασμένο σε του Βουλγαρικού).

ΟΙ ΘΕΡΙΣΤΑΔΕΣ

«Ωμορφη βραδεία καλοκαιριού. Δροσά φουάει και σαλεύει τα κλαδιά. Το μαύρο σκοτάδι σκεπάζει την απέραντη Θρακική πεδιάδα («Θρακική πεδιάδα» λέν οι Βούλγαροι την πεδιάδα της Φιλιππουπόλεως που την διασχίζει ο Έβρος) λές και σμίξανε ούρανος και γη, για να ξεκουραστούν. Τίποτε δεν ακούεται άλλο από το μονότονο τραγουδί των βατράχων και του «τρίωνιου» που ναυουρίζει γλυκά τη γη στον ύπνο της.

Γύρω από μία φωτιά που καίει και τριζοβολάει είνε πλαγιασμένοι μερικοί θεριστάδες, σκεπασμένοι με τις χοντρές τους κάπες. Είν' όλοι ορμαλίοι χωρικοί, και κατέβηκαν από τα μακρινά χωριά της Ζαγοράς, με τα δρόπανα στον ώμο, για να βρουν δουλειά στην ήρεμη πεδιάδα της Θράκης, όπου τα γεννήματα ώριμάζονται πολύ νωρίς.

Ο πιο νέος από όλους είνε ένα παλληκάρι στεγνό, με μπράτσα γερά και πρόσωπο σκυροπόδι, όσο και αν φαίνεται ακόμα παιδιάστικο. Ο πιο μεγάλος τους έχει και δεν έχει τριάντα χρόνια. Είνε χοντρός με πρόσωπο ολοστρόγγυλο και κόκκινο σαν πατάρι, με ξανθά μεγάλα μοστιάκια, γορισμένα άγροχια προς τα αυτιά. Τα μικρά γαλανά του μάτια λές και γελούν διαρκώς. Διηγείται κάτι στους άλλους άγρο-άγρο και ήμερα, χαϊδεύοντας με το ένα του χέρι το άσπρο του σκυλάκι, που είνε κι αυτό ξεπλωμένο μονιά στη φωτιά.

Μία φορά κι έναν καιρό σ' ένα βασιλείο ζούσε μία βασίλισσα. Ήταν όμορφη, πολύ όμορφη... δεν ήταν άλλη σαν κι αυτήν στον κόσμο... Τα μαλλιά της χόνονταν στους ώμους σαν ποτάμι από μεταίξι και έλαμπαν σαν χρυσάφι. Τα μάτια της ήταν μαύρα σαν το σκοτάδι, που μάς σκεπάζει. Όσοι την έβλεπαν έχαναν το μυαλό τους από αγάπη και πόνο. Ο λαϊμός της ήταν άσπρος σαν το άφρισμένο νερό του καταράχτη.

Βρέ Ντμήμο, τι λογής ψέμματα είν' αυτά που μάς λές; φώναξε άξαφνα ο μικρότερος της συντροφιάς.

Ο Ντμήμο σήκωσε μία στιγμή το κεφάλι του, τον κύταξε κατάματα και άποκρίθηκε:

— Έτσι το λέει το παραμύθι, βρε παιδί μου Λάζο. Τι θές να σ'αδίνω διηγήματα από το άλλο, και τα τρία πέθαναν την πρώτη βραδεία του γάμου σ'α χέρια της, πνιγμένα στα κύματα των μαλλιών της... Μέ τα φίλια της, φίλια νερίδας, οροφός το άλικο αίμα των και το έβινε!...

Τα τελευταία του λόγια ο Ντμήμος τα πρόφερε δυνατά και έσφιγγε τη γροθιά του, σαν να κρατούσε στα χέρια μαχαίρι άκονισμένο. Οι άλλοι άναστήσανε βαθεία και τα στήθια τους άνεβαν-τέβαιναν από τον πόθο. Ο Λάζος χτύπησε τη γροθιά του στο χέμα, καταγής και φώναξε:

— Α! τη στρίγγλα!

Οι σύντροφοι του γλυκοχαλιμέντοι από το παραμύθι του έγεννησαν να σπάσουν.

— Ύστερα; ρώτησε ο Λάζος με λαχτάρα το Ντμήμο.

— Τι ύστερα και έστερα; είπε ο Ντμήμο. Αυτό είνε! Δεν έχει άλλο!

Βρέ τη στρίγγλα, τη βασιλοπούλα! Ξαναάναψα και πάλι ο Λάζος. «Ε, Ντμήμο, θά ήθελα, πιστέψ' με, τέτοιο θάνατο. Μάννα μου! Νά πνιγώ στα μαλλιά της... σ'α χρυσά της... τα μαλλιά... να κραμαστώ στα γλυκά της τα χείλια και α; μου πιχ έλο το αίμα! Χαλάλι της! Τέτοιο θάνατο τον δέχονται...»

— Έτσι; Νά το ίδιο και να μη το πιστέψω, είπε κάποιος από την παρέα, σκαλίζοντας τη φωτιά κι άρχισε να γελάει. Και η δικιά σου ή γυναίκα, ή Πέννα, έχει τα ίδια χρυσά μαλλιά και όμως δεν πέθανε άκόμα.

— Η Πέννα μου... Δεν είνε το ίδιο πράμα αυτή!...

— Χά - χά - χά... Γι' αυτό την άφησες μόνη, κατόμιση και ήρθες εσύ μόνος, που παντρεύτηκες και βαρεθήκες τη γυναίκα σου... Την άφησες κι έφυγες... Είπε τώρα κι ο Στάμκος, που βυθισμένος σ' άλλες σκέψεις, δεν είχε βγάλει μυαλά.

— Αδελφ' ναι δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Δεξή δική μου δουλειά, άπολογήθηκε ο Λάζος, θυμωμένος.

— Και δική της δουλειά είνε να βρή άλλον σύντροφο, αν δεν βρήκαν άκόμα, πρόσθεσε ο Στάμκος.

Αυτό είνε αδύνατο και μ'ην το πιστεύεις... φώναξε ο Λάζος με τρισημένη φωνή.

Όλοι σάπασαν. Οι τελευταίες φλόγες της φωτιάς έστρεψαν άδυνατες τάρα, έτοιμες να σβύσουν. Έξαφνα κάπου έκει άκούστηκε μία σπαρτακτική φωνή, σαν άναστεναγμός άνθρώπου, που πέφτει από βόλι.

«Η φωνή σηκώθηκε ψηλά προς τον ούρανο και ύστερα σαν να σκόνταψε στο θόλο του, έπεσε στα σκεπασμένα νερά της Μαρίτσας και πνίγηκε».

Οι θεριστάδες κυτάχθηκαν με φόβο. Ο Ντμήμος έβλεπε το χέρι του σ'αί και άφου άφουγκράστηκε λίγη ώρα, είπε:

— Είνε κουκουβάγια!

Μέσα στο σκοτάδι άντήχησε τώρα το βραχνό κοτζυλί, που κρεμόταν από τον λαϊμό του γαϊδουριού, σαν να τρώεσε κι αυτό από την παράξενη φωνή. Το σκυλάκι σηκώθηκε κι αυτό άποτομα και άρχισε να γαυγίζει προς το σκυλάκι.

Η νύχτα έβινε άγρια...

Ο Λάζος άναστήναξε βαθεία...

— Άναστήναξε, παλληκάρι μου. Έχεις έλο το δικό μου μαζύ σου. Νέα γενναία άφησες και σύ, είπες με πονηρία και παραμυθιά ο Ντμήμος. Και άρχισε πάλι να μιλάει, σαν να λές κάποιον κανονικό παραμυθι:

— Βράζει το αίμα στα νεύρα, μωρέ παιδιά! Γι' αυτό μην παραξενεύεστε αν βλέπετε νέες νυχάδες να βγαίνουν άπιστες, σαν τις άφίνουσες οι άνδρες τους... Ξέρετε τι είπεν έκείνος ο καλός ο Μισαήλης, όταν πέτωσε τα ράσα και το καλμαράν; — «Αυτό πώχω στο κεφάλι το καταβάζω εύκολο, μα έκείνο πώχω στην καρδιά δύσκολο το βγάξω». Άτιμη καρδιά!... Έτσι είνε καμωμένη η ρημ!

Ο Λάζος πάλι γύρισε με φόβο το κεφάλι του προς το σκοτάδι. Τα λόγια του Ντμήμου τον χτυπούσαν άλύπητα στην καρδιά.

«Η φωτιά έσβησε. Σκοτάδι σκοτάδι. Τους σκέπασε όλος. Ένα άστρο έπεσε, σέρνοντας μία φωτεινή γραμμή στον ούρανο. Ο Λάζος τ'αδενε και μοιραίοις λυπημένα:

— Κάποιος φτωχός ξεφύγος!

— Η κάπια νύσση παραλόγησε στον καλό τη; άποκρίθηκε ο Ντμήμος και άμέσως πάλι ρώτησε:

— Λάζο, άκουσε ποτέ το τραγουδί της άπιστης Στογιάννας; Άκουσε, δεν είνε ψεύτικο, σαν το παραμύθι, θέλεις να το τραγουδήσω;

— Το ίδιο μου κάνει. Άφου έπλεε όλοι γαϊδούρια... άπάντησε με θυμό ο Λάζος.

Σε λίγο ο κάμπος άνατοράχθηκε από μία γλυκιά και τρεμολιστική φωνή τερόρου. Ο Ντμήμος τραγουδούσε με πάθος και τα λόγια του μυρμαμένα, σαν λουλούδια σκορπίζονταν στην ήσυχη της νύχτας, για να διηγηθούν την ιστορία της άπιστης Στογιάννας.

Πάει ο Στογιάν στον πόλεμο Κι' αυτή το λόγο έλασε.

Πάει να πολεμήσει Και το Μηνά θυμάται

Αυό ήμερών νεύραμπος Πού τόσο τον άγαπησε

Με άμορφη γυναίκα. Σ'α ήταν κοπέλα.

— Μην π'ας στη βύση για νερό, Σ'α βρύση πάει και βρεθεί τον

Της λέει και δρόμο παίρνει. Και λαχτάρα ή καρδιά της...

Ο Ντμήμος σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε το Λάζο:

— Σου άρέσει το τραγουδί, Λάζο;

— Κοιμάται, έλεπεν ο Ντμήμο και ξανάπρεσε στη θέσι του.

— Η κοιμάται ή κλαίει, ψιθύρισε ο Στάμκος.

— Εγώ αν ήμουνα στη θέσι του, θά έφτυνα αυτή τη στιγμή, κιάλας, για το χωριό να πάω να βρω τη γυναίκα μου, είπεν τώρα ο Ντμήμος.

Ο Λάζος έαπλωμένος ούτε έκοιμόταν, ούτε έβλεπε. Συλλογίζονταν. Τα πειράγματα των φίλων του, το τρυπούσαν σαν μυρμήγκια καρδιά την καρδιά. Σ'α σ'α άρχισε να πιστεύει, πως τα πειράματα αυτά μπορεί να είναι και αληθινά. Η Πέννα, αλήθεια, τον άγαπάει, αλλά μάτια που δεν βλέπουνται γρήγορα λησμονούνται...

Μπορεί και να την έελόγισσε κανείς. Είνε τόσο άνδρα και άπονήρση, που μπορεί να κάνει και κανένα σφάλμα. Και μ' έλο της το δική...

Χέρι με πήρε και με άφησε κι' όλας, θά λέει με το νού της, για να τρέξει στην έστειλιά.

Και να! Η θλιβερή ιστορία του τραγουδιού έξωνάναψε τώρα στη φαντασία του, θυμάται το χωριό του. Ύπαρχει κι' έκει μία βρύση. Η Πέννα πηγαίνει κάθε πρωί και βράδυ για νερό. Κι' άναστήναξε πάλι βαθεία μέσ'

Ο Ντμήμος σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε το Λάζο:

— Σου άρέσει το τραγουδί, Λάζο;

— Κοιμάται, έλεπεν ο Ντμήμο και ξανάπρεσε στη θέσι του.

— Η κοιμάται ή κλαίει, ψιθύρισε ο Στάμκος.

— Εγώ αν ήμουνα στη θέσι του, θά έφτυνα αυτή τη στιγμή, κιάλας, για το χωριό να πάω να βρω τη γυναίκα μου, είπεν τώρα ο Ντμήμος.

Ο Λάζος έαπλωμένος ούτε έκοιμόταν, ούτε έβλεπε. Συλλογίζονταν. Τα πειράγματα των φίλων του, το τρυπούσαν σαν μυρμήγκια καρδιά την καρδιά. Σ'α σ'α άρχισε να πιστεύει, πως τα πειράματα αυτά μπορεί να είναι και αληθινά. Η Πέννα, αλήθεια, τον άγαπάει, αλλά μάτια που δεν βλέπουνται γρήγορα λησμονούνται...

Μπορεί και να την έελόγισσε κανείς. Είνε τόσο άνδρα και άπονήρση, που μπορεί να κάνει και κανένα σφάλμα. Και μ' έλο της το δική...

Χέρι με πήρε και με άφησε κι' όλας, θά λέει με το νού της, για να τρέξει στην έστειλιά.

Και να! Η θλιβερή ιστορία του τραγουδιού έξωνάναψε τώρα στη φαντασία του, θυμάται το χωριό του. Ύπαρχει κι' έκει μία βρύση. Η Πέννα πηγαίνει κάθε πρωί και βράδυ για νερό. Κι' άναστήναξε πάλι βαθεία μέσ'

Ο Ντμήμος σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε το Λάζο:

— Σου άρέσει το τραγουδί, Λάζο;

— Κοιμάται, έλεπεν ο Ντμήμο και ξανάπρεσε στη θέσι του.

— Η κοιμάται ή κλαίει, ψιθύρισε ο Στάμκος.

— Εγώ αν ήμουνα στη θέσι του, θά έφτυνα αυτή τη στιγμή, κιάλας, για το χωριό να πάω να βρω τη γυναίκα μου, είπεν τώρα ο Ντμήμος.

Ο Λάζος έαπλωμένος ούτε έκοιμόταν, ούτε έβλεπε. Συλλογίζονταν. Τα πειράγματα των φίλων του, το τρυπούσαν σαν μυρμήγκια καρδιά την καρδιά. Σ'α σ'α άρχισε να πιστεύει, πως τα πειράματα αυτά μπορεί να είναι και αληθινά. Η Πέννα, αλήθεια, τον άγαπάει, αλλά μάτια που δεν βλέπουνται γρήγορα λησμονούνται...

Μπορεί και να την έελόγισσε κανείς. Είνε τόσο άνδρα και άπονήρση, που μπορεί να κάνει και κανένα σφάλμα. Και μ' έλο της το δική...

Χέρι με πήρε και με άφησε κι' όλας, θά λέει με το νού της, για να τρέξει στην έστειλιά.

Και να! Η θλιβερή ιστορία του τραγουδιού έξωνάναψε τώρα στη φαντασία του, θυμάται το χωριό του. Ύπαρχει κι' έκει μία βρύση. Η Πέννα πηγαίνει κάθε πρωί και βράδυ για νερό. Κι' άναστήναξε πάλι βαθεία μέσ'

Ο Ντμήμος σταμάτησε άξαφνα και ρώτησε το Λάζο:

— Σου άρέσει το τραγουδί, Λάζο;

— Κοιμάται, έλεπεν ο Ντμήμο και ξανάπρεσε στη θέσι του.

— Η κοιμάται ή κλαίει, ψιθύρισε ο Στάμκος.

— Εγώ αν ήμουνα στη θέσι του, θά έφτυνα αυτή τη στιγμή, κιάλας, για το χωριό να πάω να βρω τη γυναίκα μου, είπεν τώρα ο Ντμήμος.

Ο Λάζος έαπλωμένος ούτε έκοιμόταν, ούτε έβλεπε. Συλλογίζονταν. Τα πειράγματα των φίλων του, το τρυπούσαν σαν μυρμήγκια καρδιά την καρδιά. Σ'α σ'α άρχισε να πιστεύει, πως τα πειράματα αυτά μπορεί να είναι και αληθινά. Η Πέννα, αλήθεια, τον άγαπάει, αλλά μάτια που δεν βλέπουνται γρήγορα λησμονούνται...

Μπορεί και να την έελόγισσε κανείς. Είνε τόσο άνδρα και άπονήρση, που μπορεί να κάνει και κανένα σφάλμα. Και μ' έλο της το δική...

Χέρι με πήρε και με άφησε κι' όλας, θά λέει με το νού της, για να τρέξει στην έστειλιά.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο κληρικός του Έρνάνη

Ο μοναχογιός ενός γνωστού συγγραφέως λατρεύει τις τραγωδίες του ρομαντικού θεάτρου. Γι' αυτό ο πατέρας του τον πηγαίνει συχνά στο θέατρο της «Γαλλικής Κομωδίας», όσάκις παίζονται σ' αυτό ή τραγωδίες του Βίκτωρος Ουγκό. Έτσι ο νεαρός θεατρομανής έχει δη τρεις φορές ως τώρα τον «Έρνάνη».

Ο γνωστός, στον «Έρνάνη» γίνεται μία συνωμοσία για τη δολοφονία του βασιλέως Καρόλου Πέμπτου και οι συνωμοσιολογίες αλφειο μεταξή τους για να διαλέξει ή τύχη εκείνων που θά δολοφονήσουν τον βασιλέα.

Το ίδιο ο γιος του συγγραφέως, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

— Την πρώτη φορά που μ' έφερες να δώ το έργο, ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη για να σκοτώσει τον Καρόλο Πέμπτο. Τη δεύτερη φορά πάλι σ' αυτόν έπεσε ο κληρικός και την τρίτη το ίδιο... Δεν γράφεται λοιπόν πως κάποια μαγαζονιά γίνεται στην κληρική;

— Ο κληρικός έπεσε στον Έρνάνη, άφου είδε τον «Έρνάνη» και την τρίτη φορά, ρώτησε με άπορία τον πατέρα του:

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΕΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΤΑΡΑΧΕΣ

Μερικά επεισόδια στην «Οικίαν Κλειάνθους». Έξέγερσις εναντίον του καθηγητού Δημ. Μαυροκορδάτου. Ο φιλότιμος Μανούσης. Οι γενικές εξετάσεις. Η «εστία» των... γιουβετασιών... Ο φουτανελλάς επιστάτης και η κουμπούρα του. Η αρθρογραφία της «Φήμης». Τό Πανεπιστήμιο και η «Εξέσις» του «Θωόντος». Ο ρόλος των φοιτητών κ.λ.π. κ.λ.π.

του. Ο στρατηγός εθιμώσης προσβολή των αποχωρισμό ατό, και δείχνοντας το Πανεπιστήμιο και το Πολίτι, είπες:

«Αυτό θα φάνε!»
Η θλίψη αυτή προφητική επραγματοποιήθη. Τό Πανεπιστήμιο, μετά 25 έτη, έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην εξέσι του «Θωόντος». Μόλις ιδρύθη το Πανεπιστήμιο (τό Πανεπιστημίου, όπως τό έλεγαν τότε) έγινε και η πρώτη φοιτητική ταραχή. Οι καθηγηταί ήταν τότε ολίγοι. Ο Μισοήλ Αποστολίδης, ο Κοντογιάννης, ο Βούρος, ο Λευκίτης, ο Γ. Γενναδίου, ο Δημ. Μαυροκορδάτος, ο Βέρβας, ο Νέγρης, ο Ούλριχ. Οι φοιτηταί ήταν επίσης 52 μόλις, οι περισσότεροι της Νομικής... Έν τούτοις, ένας από τους καθηγητάς δεν άφρασε στους λίγους αυτούς φοιτητάς: Ο Δημ. Μαυροκορδάτος, ο οποίος δεν ήταν μόνο σοφός άνθρωπος, αλλά και ανήκε στη μεγάλη εκείνη οικογένεια που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ιστορία του Πανεπιστημίου. Όλα αυτά όμως δεν τ' άκουγαν οι φοιτηταί. Η διδασκαλία του δεν τους ικανοποιούσε, και στο μάθημά του οι φοιτηταί—άνθρωποι με γενναίους, σεβαστές ήλικας—δικοί—ενοχλούν και απειλητικοί, τον απειδοούσαν άγριος. Εκτός των άλλων ο Μαυροκορδάτος έθεωρείτο ότι άντεπερσώπευε μέσα στο Πανεπιστήμιο τη Φαναριώτικη άριστοκρατία, τα τζάνια, τα οποία δεν έχωνεσαν οι τουρκομάχοι άγωνισταί.

Υποκινηταί των ταραχών ήταν δύο ζωηροί φοιτηταί: Ο Γούδας και ο Κομπότης. Η Πρωτανία έλαβε άμέσως δραστηριότητα μέτρα και τό κίνημα κατεστάλη προτού λάβη μεγάλες διαστάσεις. Ο Γούδας μέλιστα είχε και ο πρώτος διδάκτωρ του Πανεπιστημίου, και άκόμη ο πρώτος που καθιέρωσε τό κοινωνικό συγχαρητήριο των έφημεριδών.

Λίγο άργότερα έσημειώθη νέα εξέγερσις στο Πανεπιστήμιο. Αυτή τη φορά άντιπαθητικός ήταν άλλος καθηγητής, ο Μανούσης. Και αυτός ήταν άνθρωπος σοφός. Διέκοψε τις πολιτικογραφικές μελέτες του στο έξωτερικό, για να ύπακουση στην τηλεγραφική πρόσκληση της «Ελλάς Κυβερνήσεως» και νάρθη νά διδάξη «Γενεσις». Αλλά οι γενεοφόροι φοιτηταί δεν άκουγαν τίποτε απ' αυτό. Ο καθηγητής ήταν αυστηρός, ήθελε τάδε στις παραδόσεις του, ήταν μάλιστα και λίγο γκρινιάρης. Και οι φοιτηταί εξέκριναν από τό Πανεπιστήμιο και πήγαν στο Ύπουργείο της Παιδείας για να διαμαρτυρηθούν άπολυτοφύμενοι από πλήθος λαού που έτρεξε να ιδή τό πρωτοφανές θέαμα.

Προτού όμως φτάσουν στο Ύπουργείο, ο Μανούσης είχε υποβάλει κα' άλλες τήν πορείας του. Έν τούτοις, η ταραχή έσυνεχίσθη. Η άστυνομία άναγκάστηκε τότε να συλλάβη δύο-τρεις, από τους πιο ζωηρούς «Ακαδημαϊκούς πολιτάς», αλλά όταν οι κλητήρες έμπήκαν στο ξεχωρισμένο τό Σμυρνιού Βαλσαορίου—ο' ένα στενό δρομάκι της Μητροπόλεως—να συλλάβουν τό φοιτητή Πλατόπουλο, παρή λίγο να γίνη λαϊκή εξέγερσις. Ο φοιτητής έκάλεισε σε βοήθεια τους πολίτες, όλα τα ένστολα της λαϊκής άταξίας εξέπλησαν, και οι κλητήρες, βοηθούμενοι από τους χωροφύλακες, άναγκάστηκαν να υποβόλουν κατά τό λαού, για να τού πάρουν τον ταραχέα φοιτητή.

Γιά δύο-τρεις ήμέρες οι Αθηναίοι έπέρασαν απ' όλα τα στάδια της άνησις, η οποία μετεδόθη και στις επαρχίες. Διάφοροι γονείς φοιτητών ήρθαν από τις επαρχίες άνήσυχτοι για τα παιδιά τους. Η Κυβέρνηση έγκρινε τότε δυνατόν κλονισμό. Εύτυχώς δεν έχυθη αίμα. Οι συλληφθέντες φοιτηταί Χ. Αναγνωστόπουλος και Κ. Πανταράκης άπελύθησαν από τήν άστυνομία, και μία έπιτροπή φοιτητών έπήγε στο σπίτι του καθηγητού Μανούση να τον παρακαλέσει

να συνεχίση τη διδασκαλία του. Ο Μανούσης κατοικούσε ο' ένα μικρό σπίτι, κοντά στο Μοναστηράκι. Όταν άκουσε τους φοιτητάς ν' άναβαίνουν με όρκο στο μικρό σπίτι, άνέστησε και ήλθε να τον σκοτώσουν. Έτρεξε λοιπόν στο εικοστοστό του, έπαισε στο στομάχι του προσευχή του, κα' έπειτα, σαν άρχαίος φιλόσοφος, ήσυχος και άπαθής, έπήγε ν' άνοιξη τήν πόρτα.

Οι φοιτηταί, με σεβασμό, τού ύπέβαλαν τήν παράκληση να έκπολυθή τις παραδόσεις του, ο Μανούσης άδέχθη, άπέσυρε τήν παραίτησή του και η ήσυχία ξαναγύρισε στο νεαρό Πανεπιστήμιο. Η πρώτη αυτής φοιτητικής ταραχής είνε γνωστή στο Πανεπιστημιακό χρονικά με τ' όνομα «τά Μανουσιανά».

Όταν τό Πανεπιστήμιο, (άπό τήν παλιά «Οικία Κλειάνθους» της Πλάσας) μετεφέρθη στο κτίριο που βρίσκεται σήμερα, έξισως με άλλη στάσις, και μάλιστα από άσχημη πραγματική άσέτις, τήν άκόλουθη:

Μερικοί φοιτηταί, που γύριζαν τήν όνομαστική γιορτή της συνάσελφης τους, παράγγειλαν από φρεγγόνα ένα τεράστιο κομμάτι. Αλλά εθώς άγεννήθη τό ζήτημα που θα φραγή τό κομμάτι αυτό, και που θα βρεθή ο κατάλληλος χώρος για τη διασάδα, άφωθ ή παρθένα θα ήταν πολύ μεγάλη. Τότε, σε από μηχανής θεός, παρουσιάστηκε ο Έπιστάτης του Πανεπιστημίου, ο οποίος τους παρεχώρησε μία αίθουσα, με τή συμφωνία να λάβη και αυτός μέρος στο γιορτεύει! Εκείνοι τό άέχησαν, και τό βράδυ σε μία από τις κεντρικές σάλες των παραδόσεων του Πανεπιστημίου η φοιτητική παρέα έξεκονούσε τήν άρναία τού γιορτεύει, βράδυ που με μπόλικο ρετινίζοντο...

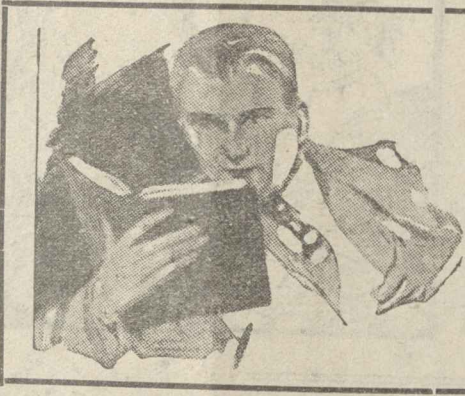
Οι φοιτηταί κατέβαζαν άλλεπάλληλα τα ποτήρια. Ο Έπιστάτης ρουφούσε τό ρετινίζον με άδερσάπυρη δίψα, και σιγά-σιγά τό γλέντι άναψε! Σε μία στιγμή τα θρανία παραμερίστηκαν, και οι φοιτηταί άρχισαν να χορεύουν σιγαστά, καλαματιανό, μάλο και όλα τα είδη των έλληνορωσικών χορών, τραγουδώντας συνάμα με όλη τή δύναμη της φωνής τους!

Τέλος, ο φουτανελλάς Έπιστάτης έπάρθηκε από τή μέση του τήν πιστόλα του, και με άκράτητο ένθουσιασμό, έπαραβόλησε στον άέρα! Ο θόρυβος και η φωνή συνεκέντρωσαν απ' έξω άρκετους νυχτερινούς διαβάτες, και τέλος ένας από τους καθηγητάς του Πανεπιστημίου, περαστικός από νεί, άνοιξε τήν πόρτα της αλής, έσοκαφράλωσε στο παράθυρο και... είδε τό άξιοθρήνητο θέαμα...

Τήν άλλη μέρα, η Σύγκλητος συνήλθε έκτάκτως και άπεφάνε τήν παύση του Έπιστάτη και τήν άποβολή όχτώ φοιτητών. Αλλά οι άποβληθέντες συνεκέντρωσαν τους φοιτητάς και τό λαό στο Προπύλαια του Πανεπιστημίου. Μία έφημερίδα, η «Φήμη» ανέλαβε ν' άπογοραγή «ότι τών άδικημένων Ακαδημαϊκών πολιτών», και οι πελτικιοί θέλησαν να έμμεταλλευθούν τήν εξέγερση να-ρίξουν τήν Κυβέρνηση! Και έπειδή η ήμέρας τότε ήταν πανηγύρι, όλα ήταν επικίνδυνα, και οι σιδήρες της εξέγερσης μπορούσαν ν' άνάγουν ελόκληρη πυρκαγιά, η Σύγκλητος έκανε τήν άνέγνη φιλοτιμία, έδέχτηκε πάλι τους άποβληθέντες φοιτητάς και τό πρύτα μάτα ήσάσαν... Μόνο ο άρειμάνιος Έπιστάτης έπληρώσε τις διαμαρτίες όλων γιατί έσ' αύτρες όριστινές από τή θέσι του. Η στάσις αυτή έμεινε στο Πανεπιστημιακό χρονικό με τό όνομα «η στάσις των γιουβετασιών». Η Πρωτεργάτης της, ήταν ένας τύπος γλεντιέ της Πλάσας και έπί ετη άστυνόμες της Διμοτικής Άστυνομίας, ο Θεόδωρος Δημητρίου.

Άργότερα, όταν η Ελλάδα είχε βαρεθεί πιά τόν «Θωόντα», και στρατιωτικοί συναμοτόντες με πολιτικούς, έρεβόζαν τήν έκδοσίον του, τό Πανεπιστήμιο έλασε περίθροιο χέρι βοήθειας στις έχθρας της πρώτης προς άναστάσις. Τό άνώτατο διδακτήριο είχε τό δικαίωμα «Οθωνίαν Πανεπιστήμιον» και οι πρώτοι του ευεργέτες ήταν ο «Θωόντος» και ο πατέρας του Λουδοβίκος της Βουαρίας. Αλλά μέσα στη ζαλή των εξαγορασμένων παθών, όλα αυτά έλησαν νήσους, και εκείνοι που άνέλαβαν τό οργάνωσιν του πόδι τό λαό, στο Πανεπιστήμιο, έζησαν και βρήκαν τό πρώτο ύλικό που τους χραιοτάνα για τήν εξέγερση εναντίον των άνεπιεσμένων βασιλέων! Και τό ύλικό αυτό ήταν η φοιτητική νεότης. Τό «πλοηγό νομιν» έλασε τήν πρωτοπορεία, της άντι-θανικής επαναστάσεως, και φοιτηταί έψαλλαν πρώτοι στους δρόμους των Αθηνών, σπαζώντας συγχρόνως με πέτρες τα φανάρια, τό επαναστατικό τραγούδι:

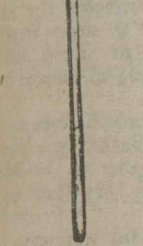
«Έως πότε η ξένη άκρίδα,
Έως πότε κοινός Βασιλεύς

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η βεντάλια άλλεγε και τώρα. Η άρχαιότερα βεντάλια που διασώθη μέχρι σήμερα. Η βεντάλια στους Αιγυπτίους, στους Κινέζους, στους Ινδούς. Η Έτρευσκινές βεντάλιες. Όπου χρησιμοποιεί και για τό άναμα της φωτιάς. Η βεντάλια στις έλληνοίτες. Η Ρωμαίες άριστιες. Η βεντάλια στην άρχαία Έλλάδα. Η βεντάλια σήμερα. Είς άχρηστία κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κινική βεντάλια
1400 έτών.

1700 π. χ. Η βεντάλια αυτή, στολισμένη με άγριότατα ποικίλα, από ένα επίσης έλλογο δίσκο, στολισμένο με άγριότατα ποικίλα. Στην περιφέρεια του δίσκου διακρίνονται οι τρύπες οι οποίες έχρησιμεύον για να στερεώνονται τα φτερά της στρουθοκαμήλου, που άπολυτοφάν το κυριότερο χαρακτηριστικό μιας σολυταούς αλγυπιακής βεντάλιας.

Για τήν άμνη της βιομηχανίας της βεντάλιας τήν άρχαία Αίγυπτο μάς βεβαιώνουν η πανόραμα τοιογραφία του τόπου αυτού. Στις τοιογραφίες αυτές συναντούμε συχνότατα βεντάλιες, σε όλας τήν άμνη.

Αν όμως η βεντάλια της βασιλείας «Αδ-Χοπί» η άρχαιότερη που σώζεται, δεν είνε όμως και η παλαιότερη που υπήρξε. Γιατί προτού να έρευνήθη η τεχνητή βεντάλια υπήρξε η φυσική. Η πρωτορχινή μορφή της βεντάλιας ήταν ένα πλατύ φέλλο δένδρου ή θάμνου ή και ένα κλαδί άκόμη δολιχόληρο, σαν ν' αυτά που μεταχειρίζονται και σήμερα άκόμη, οι Ιθαγενείς των ήσαν του Ειρηνικού, για να δροσίονταν και για να διαχέον συγχρόνως τις μυέτες.

Οι Κινέζοι άνάγουν τήν έφεύρεση της βεντάλιας στο έτος 1120 π.χ. Χριστού και τήν άποδίδουν στον τότε βασιλεύοντα αυτοκράτορα Βου-βάν, γιατί όλοι οι έφευρέται των Κινέζων άν δεν ήταν πρίγκιπες, ήταν άσφαλώς εξέχοντες πολιτικοί. Η άρχική μορφή της Κινεζικής βεντάλιας άπέλειετο από ένα κλαδί μπαμπού, γύρω στο οποίο σε σχήμα ήμισυκίρκου, ήταν κλωσμένης φτερά. Άργότερα όταν έγινε η έφεύρεση του χαρτί, ο 123 π. χ. (που ν' αυτό είνε η παλαιότερη έφεύρεση), οι Κινέζοι άνεκέντρωσαν τα φτερά της βεντάλιας μ' ένα κομμάτι λευκό ή κίτρινο χαρτί, στερεωμένο επάνω σε λεπτά κλωσμάτια.

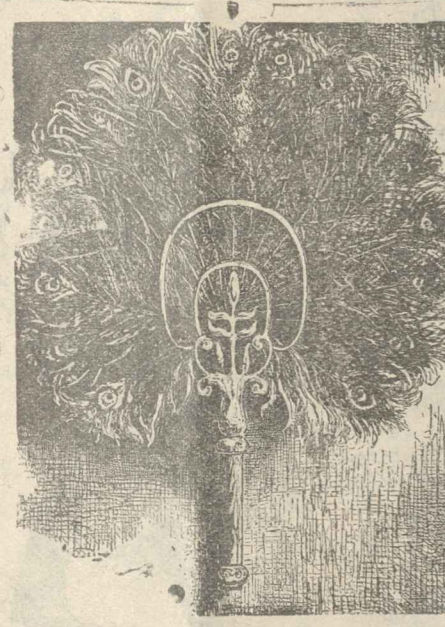
Η χάριτες αυτές βεντάλιες είνε και σήμερα άκόμη εν χρήσει στην Κίνα, και τό σχήμα τους είνε σχεδόν ίδιο με άκόμη εν χρήσει στην Κίνα, γιατί κάθε Κινέζος, άνεξαρτήτως έδαφον, έτησίως στην Κίνα, για κάθε Κινέζος της κοινωνικής του τάσεως, της ήλικίας, του φύλου και της παρουσίας του κρατεί μαζί του πάντοτε τήν βεντάλια του.

Στις Άνατολικές Ινδίες, όπως μάς άναφέρουν τα άρχαία Ινδικά βιβλία, η βεντάλια ήταν εν χρήσει από τους άρχαιότερους χρόνους, άπέλειετο όμως στην άρχή από φύλλα λατού ή φοίνικος. Άργότερα χρησιμοποιήθηκαν βεντάλιες από φτερά στρουθοκαμήλου. Η μόδα αυτή φαίνεται ότι εισήχθη εκεί από τήν Αίγυπτο. Βεντάλιες από φτερά στρουθοκαμήλου, στολισμένες με πολύτιμα πετράδια χρησιμοποιούν άκόμη και σήμερα στις Ινδικές αθλές και στα παλάτια των Ναββών. Τέτοιες πολυτελείστες βεντάλιες χρησιμοποιούν σήμερα και η κοσμική κυρία στην Εύρώπη. Έπίσης και στην Άσσια και στην Περγία ήταν γνωστή η βεντάλια από δρυιδών αλάς. Στην Περγία μάλιστα χρησιμοποιούσαν τήν βεντάλια για να προσήκουν τήν φωτιά όταν κινούνταν να οβήση, έπως δηλαδή έμεις σήμερα χρησιμοποιούμε τό φανερό. Έθιερείτο μάλιστα ως έροσον.

Θα γυμνάση τη δόλια Πατρίδα
Έγχεθ' ήτε, άδελφί, καίριος!

Αυτές ήταν οι άπτες φοιτητικές ταραχές. Στά μετέπειτα χρόνια έγινε τό Γαλλικό, τό Εγγαγγελικό, τό Όρεστικόν, στα οποία διασχίζον χύθηκε και άνθρώπινο αίμα, χωρίς να όφελθη βέβαια τίποτε η υπόληψις του Έθνικού Πανεπιστημίου. Σήμερα πάλι, η στιγμή που γράφονται η γρομμές αυτές άπέλειετο γενική άπεία των φοιτητών. Εύχρηστα μ' όλη μας τήν καρδιά, να κωνομώ τό ζήτημα αυτό ήσυχας, χωρίς θορύβους και ταραχές.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Έτρευσκινή βεντάλια.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ ΧΤΙΣΤΗΣ

Ένας γέρος κάτοικος της Μανών, της πατρίδας του Λαμαρτίνου, ο οποίος είνε σήμερα παραπάνω από εκατό χρόνων κ' ο οποίος είχε γιορτήσει τον μεγάλο ποιητή κατά τήν παιδική του ήλικία, διηγείτο τελευταία σε μικρούς Γάλλους δημοσιογράφους ότι ο Λαμαρτίνος ήταν από περιήφανος για τ' άμπελά του των οποίων τήν καλλιέργεια φρόντιζε ο ίδιος παρά για τα ποιήματά του.

— Δεν είμαι έπιστείνης στην καλλιέργεια των άμπελών, έλεγε συχνά. Είμαι συστηματικός καλλιεργητής. Θάρθη μάλιστα μία μέρα που θα με θεωρούν ως τό μεγαλύτερο άμπελογρό της Γαλλίας.

Και δείχνοντας μία μικρή στοά του κήπου του, τήν οποία είχε χτίσει ο ίδιος, έπροσέθετε μ' έπαρση:

— Μέσα σε πενήντα χρόνια οι σίτοι μου θα έχουν λευκονηθή έντελως, με όποιον περιήφαν από δω και βλέπει αυτή τή στοά θα λέη: «Πρέπει να έμολογήσουμε ότι, μολοντι ο Λαμαρτίνος έγραψε κακούς στίχους, εν τούτοις ήξερε ν' έχτιζε...»

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΣΑΜΦΟΡ

Μία φορά, προσέφεραν στο Μ... μία θέση με μεγάλο μισθό, τήν οποία όμως δεν θα δαχτείνε ποτέ ένας τίμιος άνθρώπος. Ο Μ... άνήθηκε να πάρη αυτή τή θέση, λέγοντας:

— Τό έβρα ότι ο άνθρώπος έχ με τό χόρημα. Δεν πρόκειν όμως και να έχ τήν τή χόρημα.

Κάποιος συνήθε να λέη για ένα έργο:

— Ο άνθρώπος αυτός δεν τό έχει σε τίποτα να κάψη δολιχόληρο τό σπίτι μας για τ' Η βεντάλια της Μανών. να ψήση δύο αγνά.

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΒΟΛΕΣΛΑΟΥ ΠΡΟΥΣ

ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΤΟ

Με ζήλο το χρώμα του προσώπου του, με φαβορίτες π' άρχισαν ν' άσπρίζουν, με μάτια γλυκά, γυμνόμενα πάντα μοντέρνα, βαδίζεις σιγά, με τα χέρια στις τσέπες, σκυμμένος, οικειοκλής, με την όμορφη σου όψη στο χέρι, αναλόγως του καιρού.

Ο κύριος αυτός είναι ο Θωμάς ο δικηγόρος. Πάντα τριάντα χρόνια τώρα που ο κύριος Θωμάς περνάει την όδον Μιούδωβας. Βαδίζει σιγά-σιγά και ανέπεται ότι ο δρόμος άλλες φορές πολύ. Άλλά κι ο δρόμος θα μπορούσε να ειπεί τα ίδια γι' αυτόν.

Γι' αυτήν μιὰ φορά κι έναν καιρό ήταν νεός πολύ ο κ. Θωμάς κι έτρεχε περισσότερο από τις μικρές τις μοδιτρούλες σαν βγαίναν από τα μαγαζιά τους. Τα μαλλιά του ήταν ώριμα, το μουστάκι του στριμμένο και το πρόσωπό του γελαστό. Είχε στην ηλικία εκείνη ένα σωρό ερωτικές συνεντεύξεις, είχε τόσα πράγματα μέσα στο μυαλό του, τόσες πολλές και ποικίλες ασχολίες, ώστε όσες προτάσεις γάμου κι αν του έκαναν δεν είχε τον καιρό να απαντήσει. Μά σιγά-σιγά πλάσσαν τα γερατιά. Τό κεφάλι του άρχισε να γίνεται φαλακρό. Στο μουστάκι του και στο γένι του φανιάζουν τριχίς άργυρές.

Η νεανική του όρμη χάθηκε. Τώρα ήταν πλούσιος πολύ με τα ναύτα έφταναν. Η περιουσία του είχε μεγαλώσει. Κρατάει ένα σπίτι πρώτης τάξεως και ανέπεται ότι είναι καλύτερο πια να παντρευτεί.

Δυστυχώς ο αυτόν τον κόσμο δεν έπαρχει άνθρωπος που να μην έχει και το αδύνατο του μέρος. Κι ο κύριος Θωμάς είχε κι αυτός το δικό του. Δεν μπορούσε να υποφέρει τις λαϊκές, τα όργανετα και τους λατεναιζήδες. Όταν συναντούσε λατερά στο δρόμο τον έπιανε φόβος και μελαγχολία.

Ο άνθρωπος αυτός που ήταν πάντα τόσο μαλακός, και τόσο λογικός στις σκέψεις του, γινόταν τόσο μανιώδης όταν άκουγε λατερά.

— Άκου, έκει!... έλεγε. Άκου, έκει! να καταντούν σ' αυτό το χάλι τη θεία μουσική. Νά κατουν τη λεπτή αυτή εκδήλωση των λεπτοτέρων δομήσεων της ανθρώπινης καρδιάς, μιὰ μηχανή, ένα φοβερό όργανο, με άγριες βραχνές φωνές... Μουσικοί και οι λατεναιζήδες!... Πώς τους επιτρέπεται ή άστυνομία να κυκλοφορούν στο δρόμο...

Τόση ήταν η μανία του κυρίου Θωμά, γιὰ τις λατερές, που μάλισε το σπιτινοκομική του και του είπε, ότι του αρέσει το έννομο, αλλά υπό τον όρο, λατερά να μη περνούν στην αλή του.

Επίσης έπιασε και το θυρωρό.

— Άκουσε, φίλε μου. Πώς σε λένε;
— Καζιμίρ.
— Α! Άκου, Καζιμίρ. Θά σου αύξήσω το μισθό σου, αλλά υπό έναν όρο. Νά μην άφίσης ποτέ κανένα όργανετο να μπει στην αλή.

— Καλά! Καλά! Κατάλαβα, κύριε κύριε!

Τό πραταμένο του κυρίου Θωμά, είχε δυο διαμερίσματα από τα όποια το ένα έβλεπε στο δρόμο και το άλλο στην έσωτερική αλή. Στην αλή αυτή υπήρχαν διάφορες μαμαρούλες, στις όποιες κατοικούσαν διάφορες οικογένειες φτωχές.

Μιὰ μέρα, ήταν ή έορτή του άγιου Ιωάννου του Προδρόμου, ένα διαμέρισμα από τη φτωχική αλή τοικιάστηκε από δυο γυναίκες και ένα κοριτσάκι ως όχτο έτών.

Ο κύριος Θωμάς από την πολυθρόνα του έβλεπε εύκολα τις γειτονισσές του και όλη τους τη φτώχεια. Η δυο γυναίκες καταγινόντουσαν όλη την ήμέρα σε διάφορες έργασίες. Τό κοριτσάκι, καθόταν διαρκώς στο παράθυρο. Ήταν ένα όμορφο κοριτσάκι, με προσοπάκι συμπαθητικό και όμορφο. Τα χαρακτηριστικά του παρουσίαζαν μιὰ έκφραση παράξενη. Διασκεδάζει, το καμένο, παίζοντας με το γνέμα, που έφευγε από τη μηχανή, στην όποια έπλυνε κάλτσες ή μαμά του. Ποτέ δεν τό άκουσε, σαν παιδάκι, να γελά ή να τραγουδάει.

— Άλλόκοτο παιδί!... έλεγε ο δικηγόρος κυττάζοντας το με πολύ ενδιαφέρον.

Μιὰ μέρα, ενώ ο ήλιος έλαμπε ζεστό, ο κύριος Θωμάς ζήτησε γρήγορα το λογιόν του. Είχε δει τη μικρή να κάθεται στο παράθυρο και να κυττάει τον ήλιο, χωρίς να δείχνει πως την πει-

Θ' απαντήσατε βέβαια, στην όδο Μιούδωβας, της Βαρσοβίας έναν κύριο μεσόκοπο, που κάθε μεσημέρι περνάει και πηγαίνει από την πλατεία Κρασίνοβ στην όδο Σεκατορεβάν.

ράζει το φως του.

— Δεν θα βλέπη, ψιθύρισε ο δικηγόρος και δεν είχε άδικο. Η μικρή ήταν τυφλή!...

Τό γεγονός αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στον κύριο Θωμά. Αισθάνθηκε την καρδιά του να σφίγγεται. Τό φτωχό κοριτσάκι!... Τι κρέμα νάχη χάρη το φως του!...

Έπειτα από λίγον καιρό, ένας φίλος του δικηγόρου είχε μιὰ δική και πήγε να τού ζητήσει τη συμβουλή του. Ο κύριος Θωμάς άρχισε να ενδιαφέρεται πολύ γι' αυτή τη δική. Δεν άφνε πλέον τό γραφείο του, περνούσε τις μέρες του έρευνώντας τα διάφορα δικόγραφα και παίρνοντας σημειώσεις.

Μιὰ μέρα ο υπηρέτης του πήγε και τού είπε πως ο θυρωρός ο Καζιμίρ, πιάστηκε μ' έναν άστυνόμο, πώς τον έβριαν έχοντας μέρη φυλακή και πως πήραν νέο θυρωρό. Θέλει ο κύριος να τον λή;

Ο κύριος Θωμάς βυθισμένος στα έγγραφα του, δεν έδωσε καμιά προσοχή.

Μετά μερικές μέρες ενώ διάβαζε τη δικογραφία, πετάχτηκε έξω να πάει στο τρελό. Τι είχε συμβεί; Κάτω από το παράθυρό του, μέσα στην αλή, ένα όργανετο σκόρπιζε τους ήχους του. Ο κύριος Θωμάς έγινε άνω-κάτω. Έν, έπί τέλους, τό όργανετο δεν ήταν χαλασμένο κι έπαιζε κανένα κομμάτι της προκοπής, άς πήγαινε στο διάβολο!... Κάπως θα τραγούτανε!... Άλλά ήτανε σέ χάλι, δεν είχε το θεό του! Ένα σαράβαλο που σή έσχεσε τ' αυτιά, σου τριβίλιζε το μυαλό!...

Ο δικηγόρος ταράχτηκε, έγινε έξω φρενών, πήδησε στο παράθυρο, και ήταν έτοιμος να πετάξει καμιά καρδιά στο κεφάλι του όργανοπαίκτου, όταν μιὰ γλυκύη παιδική φωνή τον σταμάτησε.

Κότταξε άπάντη. Η μικρή τυφλή ήταν στο παράθυρο της μαμαρούλης της. Άκουσε τό όργανετο και χτυπούσε τα χεράκια της με χαρά. Δάκρυα χοντρά έτρεχαν από τα νεκρά της, φερόμενα μάτια.

Ο όργανοπαίκτης τό είχε αντίληφθεί αυτό και γιὰ να την κάμει να ελχοριστή ακόμα περισσότερο, χτυπούσε με τό πόδι του στο λιβότατο, κρατώντας έτσι τό ρυθμό της μουσικής.

Τη στιγμή εκείνη ο υπηρέτης μπήκε στο γραφείο του κυρίου Θωμά, σέρνοντας μαζί του και τό θυρωρό.

— Αυτός φταίει! κύριε, φώναξε. Έγώ, τον είδοποίησα, τον άθλιο. Τού είπα ότι θα πάει γενναίο πουρ-μουρ αν άπαγορεύσει τις λατερές και τα όργανετα νάχρονται εδώ μέσα. Άλλά ένε έζων!... Έλνε ένας χωριάτης!... Τώρα μάλς ήρθε από τό χωριό του και δεν καταλαβαίνει τίποτε... Άκου τώρα τι θα σου πη ο κύριος.

Τό όργανετο έπαιζε τώρα τό τρίτο του κομμάτι όμοιο και χειρότερο από τό προηγούμενο.

Άχρότατος, αλλά και κατ' όλοκληρίαν ήσυχος ο κύριος Θωμάς, έστράφη προς τό θυρωρό:

— Άκουσέ με, φίλε μου, τού είπε. Πώς σε λένε;

— Παύλο.

— Λοιπόν Παύλο, θά σου δίνω κάθε μήνα δέκα φιορίνια. Ξέρεις γιατί;

— Για να μην άφινω να μπαίνουν στην αλή τα όργανετα.

— Όχι, είπε ο κύριος Θωμάς. Για να τα άφινω για κάμποσο καιρό να μπαίνουν κάθε μέρα. Κατάλαβες;

— Πώς; Τι;... Τι είπε ο κύριος; Ξεφώνησε έκπληκτος ο υπηρέτης.

— Για να άφινω, για κάμποσο καιρό, να μπαίνουν μέσα στην αλή τα όργανετα ελεύθερα. Αυτό είπα.

Ο υπηρέτης έμεινε με άνοιχτό τό στόμα.

— Δεν καταλαβαίνω... μήπως δεν άκουσα καλά τον κύριο; ψιθύρισε.

— Δεν καταλαβαίνεις γιατί είσαι έζων. Είπες με άπάθεια ο κύριος Θωμάς. Άλλωστε αρκετά είπαμε. Πήγαμε στη δουλειά σου. Ένώ έβγαίναν έξω, ο κύριος Θωμάς είδε τον πατό του υπηρέτη να σκύβει στο αυτί του θυρωρού και να τού λέει:

— Τού έστρωσε τού κακοήγη του κυρίου!...

Ο γερο-δικηγόρος χαμογέλασε, προχώρησε προς τό παράθυρο κι έρριξε ένα άγρυπο τάλληρο στον όργανοπαίκτη.

Πήρε έπειτα απ' τό τραπέζι έναν όδηγο και κράτησε σημείωση των διευθύνσεων των διασημότερων όφθαλμολόγων της Βιέννης. Έπειτο, έπισή το όργανετο έξακολουθούσε να παίζει, έρριξε ένα άκόμη τόμιομα στον όργανοπαίκτη, πήρε τη σημείωση στην τσέπη του, φόρεσε τό καπέλο του και βγήκε γρήγορα-γρήγορα έξω, ψιθυρίζοντας:

— Τό καμένο τό κοριτσάκι!... Έπρεπε να φροντίσω γι' αυτό από καιρό!...

ΒΟΛΕΣΛΑΟΣ ΠΡΟΥΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΤ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τη στιγμή αυτή το μάτι του Στήβενς έπαψαν να στριφογυρίζουν μέσα στις κόγχες τους.

Τά δόντια του δεν τριζοκοκόγραφα και παίρνοντας σημειώσεις, μ' έσπερα-πράγμα παρά-... φρόντισε άμέσως, λαμπάδιασε, κάρηκε, χάθηκε, εξαφανήθηκε, δεν έμεινε από αυτή τίποτε, ούτε μιὰ πρέζα στάχτης.

Παρακολουθούσε τον Ουίλλιαμ σαστισμένος. Αυτός όμως εξακολουθούσε ψύχραιμα τη δουλειά του.

Άρρη έκανε την καρδιά του Στήβενς, έβγαλε από τό δέμα του μιὰ σφήνα και την έπέσπασε στο στήθος του.

Πήρε κατόπιν ένα χαρτί από την τσέπη του, πάντα στο όποιο είχε κρατήσει μερικές σημειώσεις από τό άπόκρυφο βιβλίο της βιβλιοθήκης, κι άρχισε να τό διαβάζει ψιθυριστά πάνω από τον βουκόλαμα.

Άκουγα τά λόγια που διάβαζε, μιὰ μού ήταν έντε-... λής άδύνατον να τα καταλάβω. Τι γλώσσα ήταν αυτή;

Σταμάτησε βέβαια περί έξορκισμών...

Όταν τελείωσε πήρε πάλι τον άγιο άρτο και άρ-... ρησε να σταυρώσει μ' αυτόν τον Στήβενς, ψαλμοδώντας τις ποσότητες νεκρώσιμες άκολούθως.

Τόν άσπάρσας άργά-άργά μιὰ φορά, από τό κεφάλι κι τα πόδια κι από τον έναν όμο στον άλλο, δεύτερη φορά, μ' έπειτα τρίτη...

Τη στιγμή αυτή άκριβώς συνέβη τό τρομερότερο και τό παραδοξότερο όλων. Άκούστηκε έξαφνα ένας έκτοκος κρότος, μακρὸς ένφύθνης μπρος στα μάτια μας, μιὰ κραυγή, κραυγή πόνο και όργης, άγωνίας και λύπης άκούστηκε κι όταν ο καπνὸς έπέπινε διαλύθη-... κι όταν ο καπνὸς, λέγω, διαλύθηκε, είδα τό μισθώτο όργανοπαίκτη από ολίγου ο Στήβενς νεκρό!...

Τι είχε γίνει τό τέρας;

Τι είχε γίνει ο βουκόλαμας;

Τι είχε γίνει ο νεκροζώντανος αυτός που τόσο μάς ήρθε άπ' όλο τό χωριό του και δεν καταλαβαίνει τίποτε... Άκου τώρα τι θα σου πη ο κύριος.

Τό όργανετο έπαιζε τώρα τό τρίτο του κομμάτι όμοιο και χειρότερο από τό προηγούμενο.

Άχρότατος, αλλά και κατ' όλοκληρίαν ήσυχος ο κύριος Θωμάς, έστράφη προς τό θυρωρό:

— Άκουσέ με, φίλε μου, τού είπε. Πώς σε λένε;

— Παύλο.

— Λοιπόν Παύλο, θά σου δίνω κάθε μήνα δέκα φιορίνια. Ξέρεις γιατί;

— Για να μην άφινω να μπαίνουν στην αλή τα όργανετα.

— Όχι, είπε ο κύριος Θωμάς. Για να τα άφινω για κάμποσο καιρό να μπαίνουν κάθε μέρα. Κατάλαβες;

— Πώς; Τι;... Τι είπε ο κύριος; Ξεφώνησε έκπληκτος ο υπηρέτης.

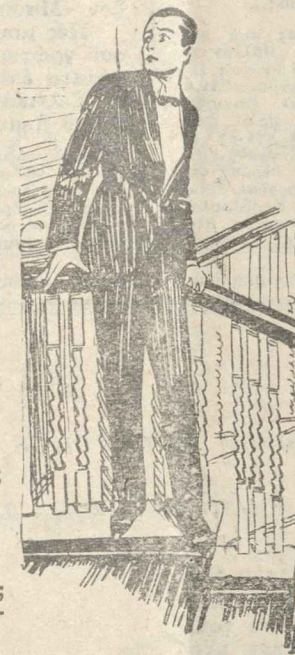
— Για να άφινω, για κάμποσο καιρό, να μπαίνουν μέσα στην αλή τα όργανετα ελεύθερα. Αυτό είπα.

Ο υπηρέτης έμεινε με άνοιχτό τό στόμα.

— Δεν καταλαβαίνω... μήπως δεν άκουσα καλά τον κύριο; ψιθύρισε.

— Δεν καταλαβαίνεις γιατί είσαι έζων. Είπες με άπάθεια ο κύριος Θωμάς. Άλλωστε αρκετά είπαμε. Πήγαμε στη δουλειά σου. Ένώ έβγαίναν έξω, ο κύριος Θωμάς είδε τον πατό του υπηρέτη να σκύβει στο αυτί του θυρωρού και να τού λέει:

— Τού έστρωσε τού κακοήγη του κυρίου!...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

Στάθινα έξαφνα τρομαγμένος...

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ δὲ τῶν ἀναγνωστῶν
μας ἀποστολεμένη συλλογή
καὶ μὴ συνοδευομένη ἀπὸ
δικαιώματος κλειστέας ἐκ δραχ-
μῶν πέντε δὲν λαμβάνεται
ὅτι δύνει.

Ι. Παπαδόπουλον, Γαλα-
ξείδην... Σὺ γράφεσαι. Ι. Κατ-
κόπουλον, Σπέντος. Θὰ σὺς ἀ-
παντήσωμεν ἴδω. Ἰδέστε σὰν προη-
γουμένη φύλλα. Σοφίαν Π. Λε-
πιδίου. Σὺς εὐχαριστοῦμε γὰρ τὰ
καλὰ σὰς λόγια. Τὸ ποιῆμα σὰς
σπαρακτικὸν βέβαιον καὶ πένθιμον
σφόδρα, ἀλλὰ δὲ δημοσιεύσιμον.
Πάντως γὰρ νὰ λάβῃ γινώσκον ὁ
σὰς κληρὸν, περὶ τοῦ ὁποίου μὲς
γράφεται καὶ νὰ σπείσῃ νάρεθ' εἰς
τὸ νεκροταφεῖον, δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὸς στίχους:

Σὺν πεθάνῳ δὲν θέλω πᾶν νὰ θημόσ
Παρά μόνον στὸ μνῆμα ἔλλα νίκα καὶ κλάψε...

Ἐγὼ ὅμως πού θά σ' ἀγαπῶ καὶ κὴ πέρα
Σ' ἐξορκίζω νὰ μὴν ἐλθῇς ἡμέρα
Πρόσεξε ὅμως μὴν κανέναν σὲ ἰδῇ
γιατὶ νομίζω πὺς γονίονα θὰ ἐλθῇ καὶ σὴ
Νὰ κινδυνεύω μαζί σὲ κλαδῶν ἐκεῖ
Ἐγὼ καὶ πέραν στὸν τάφον θά σ' ἀγαπῶ
Μὰ σὺν πεθάνῳ κανέναν τὴ χάρι πού σου ζητώ...

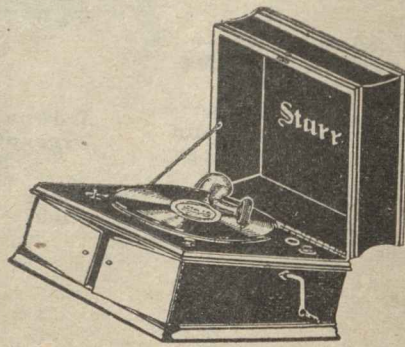
Ἄλ. Μάρκον, Σέρρας. Δὲν μὲς γράφετε τίνας εἶναι ἡ σκέψις πού μὲς
στέλνετε. Δικὴ σὰς; Ὁχι φυσικῶς. Μισήσας; Ἀντιγράφῃ; Μάλλον τὸ
τελευτῶν καὶ συνεπὶς δὲν μποροῦν νὰ δημοσιεύσῃ. Γαρίβανος Π.
Κανά. Τὸ τραγουδι σὰς δὲν ἐπιτυχῆς. Κ. Κιόσην, Ἐνταῦθα. Ἄν ὁ
φασκίλλος σὰς ἐλθῇ δὲν σὺς ἀπαντήσωμεν ἴδω. Η' Βενετίας δὲν ἐπιτυχῆς.
Καλούτσικη ἀφίγησις, μὰ πρέπει νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ ἐκδοθῇ καλὸ ἀνέ-
μῃ, γὰρ νὰ γράψῃ ἀμέτρητα ἔργα πού νάχουν κάποια ἀξία. Σ. Μαν-
τῆν, Ἐνταῦθα. Τὸ ποιῆμα σὰς δὲν ἐπιτυχῆς. Π. Διονύη, Ἐνταῦθα. Οἱ
στίχοι σὰς δὲν ἐπιτυχῆς. Κ. Αἰ. τῆν, Ἄθηναιον, Ἐξοχαριστοῦμεν θερμῶς γὰρ
τὰ καλὰ σὰς λόγια. Θὰ ἴν Ζερόβ, Πειραιᾶ. Κάνουμε δὲν μποροῦμε. Πάν-
τως εὐχαριστοῦμε θερμῶς γὰρ τὴν ὑπόθεσιν. Γ. Λορέν, Ἐνταῦθα. Τὸ
ποιῆμα σὰς πολλὴ σπαρακτικὸν πρᾶγματι, Δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὸς στί-
χους, γὰρ νὰ τοὺς διαβάσῃ ἡ σκληρὴ σὰς καὶ συμμορφωθῇ μὲ τὰς τρυφερὰς
ὁδοδείξεις σὰς. Ἰδού:

Κόρη πανέμορφη ποῖα σὺν
καὶ σένα
ἔχει τὸ χεῖλ' σου τὸ τόσον
γλυκὸ
π' ἀγγέλοι τὸχους ἐφαρμόσει
στὸ στοματάκι σου τὸ λεπτὸ.
Κι' ἂν ὁ Πανάγαθος σὺ χεῖ
χαρίσει
γνώριζε κάποτε θὰ μπεῖ σὲ
χρῶμα
μὴν τῶχες μόνο γὰρ νὰ σκε-
πᾷς
τοὺς μαργαρίτας πόχεις σὲ
στόμα.

Ζ. Δ., Ὑδραν. Μὲς γράφετε
στὴν ἐπιστολή σὰς ἐν ὑστερονόμῳ:
«Ἐγὼ ὅμως τὴν πεποιθῆσθαι
ὅτι θὰ ἔχῃ τὸ διήγημα ἀρε-
τὰ λάθη, διότι εἶναι τόπωντων.»
Πράγματι... Τὸ διήγημα σὰς καὶ
ἀνεπιτυχῆς εἶναι καὶ λάθη πολλὰ
ἔχει. Δημοσιεύουμε ὅσοις ἐδῶ
τὴν ἀρχή, διὰ νὰ διαφωτισθῇ τὸ
φυσικὸν σὰς βάρος, τὸ ὅποιο, ὅ-
πως ἀντιλαμβάνομεθα, θὰ ἐνέλῃ
ὁλόκληρος ὁδὸς. Ἰδού:

«Μίαν ὥραν πρωῒαν τοῦ
Μαΐου ὅπου ὁ οὐρανὸς γε-
λοῖος καὶ ἡ θάλασσα ἦτο γα-
ληνιαία καὶ μὴ δροσερὰ αὖ-
ρα φέυσα ὅπως λοιπὸν ἦτο
ἡρεμὴ ἡ θάλασσα ἔτσι ἀκού-
βος ἦτο καὶ ἡ καρδιά μου.
Ἀλλὰ ποῖα κακὴ μοῖρα μὲ
ἐφθόνησε καὶ ποῖος βάσαν-
ος ὀφθαλμὸς ἐξέλεψε τὴν
εὐτυχίαν μου καὶ δὲν ἠθέλη-
σε αὐτὴν ἡ ἐρημία τῆς Καρ-
δίας μου νὰ διαρκῇ ἐπὶ πο-
λὸν. Ὅταν λοιπὸν αὐτὴν τὴν
ὥραν τοῦ Μαΐου πρωῒαν
ἐβρισκόμην εἰς ἓνα βαθύτα-
τον λίθαρρον καὶ ὀνειρώδη
ρημβασμὸν ὅταν ἔξαφνα ἐ-
ξέπλησα ἀπὸ ἐν δυνατόν σά-
γηνμα τοῦ Ἀτμοπλοίου καὶ
βλέπω ἐμπρὸς μου ἐξάνα ἀ-
γαπητὴ μου καὶ ἔργεσσι νὰ
μοῦ διακατέλῃ τὴν γαλήνη
τῆς ψυχῆς μου καὶ νὰ με βυ-
θίσῃ εἰς ἓναν τρολὸν καὶ

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητό-
τερον μέσον ἐκλαϊκείσεως τῆς μουσικῆς

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπῆτι δὲν
εἶναι τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ
γέροι, μαζεύονται γύρω του.
Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ
διάθεσιν τῆς τῆς πρὸς φημισμέ-
νης ὀρχήστρας τοῦ κόσμου,
πού παίζει τὸς τελευταίους
χορούς τῆς ἐποχῆς. Χάρης σ'
αὐτὸ οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν
εὐτυχισμένην ζωὴν τῶν νεώτα-
των, ἀκούοντες τῆς ὀριζότερας
καντάδες πού τραγουδοῦσαν
στὲς ἐκλεκτῆς τῶν. Ἀλλὰ διὰ
νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμ-
μόφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνα
ὄργανον μὲ τῆς τελευταίας
ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶναι τὸ μεναδικὸν ὄργανον πού συγκεν-
τρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά:

Μία χαμηλὴ τιμὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀξία.

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: Στὰ Ἀρακκίου 12 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Φίλωνος 48

δικαιώματα.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ἔρωτάς μας ἐτίρετο καὶ τῶν δύο μουσικῶν ἀ-
γὼν ὅμως τὰ φλογερὰ βέλη τοῦ μᾶς ἐκέντησαν περισσότερο καὶ
μᾶς διαπέρασαν καὶ τῶν δύο τῆς καρδίας. Ἄχ, ἡ δύστην ἡ καρδιά
μου πόσον σὲ ἐσιμμάθησε χρυσὸ μου κανόρι καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐ-
λησμονήσῃ. Ἔως ὅτου ἐβγῇ ἡ πονεμένη μου ψυχὴ τὰ χεῖλ' μου
θὰ προφέρουν μὲ πόνο τὸ λατρευτὸν τοῦ δούλου. Ἀπὸ τὴν προ-
τὴν στιγμὴν τῆς ἀναγνωστέας μας μέχρι σήμερον διήλθον 11 ἡ-
μέρας ὅπου ἐπέρασαν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλίᾳ. Αὐτὸς ὅμως ἔνε ὀλίγον
σκληρόκαρδος καὶ κἀν τῇ καρδίᾳ μου νὰ πονῇ... κ.τ.λ κ.τ.λ.

Γ. Πολυχρονόπουλον, Μασσένην (Καλαμών). Μὲς γράφετε:

«Χρυσὸν λατρευτὸν μου «Μπουκέτο»

Σὺ πού παρηγορεῖς τοὺς χτυπημένους ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ γυναι-
κῆ; Ἀφροδίτης, δὲν θὰ ἀρνηθῇ; νὰ παρηγορήσῃ; καὶ ἐν τῷ
κόμῳ θύμα τοῦ ἔρωτα.

Εἶμαι στὴν ἡλικίᾳ πού μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀρε-
πηθῇ καὶ νὰ νοιώσῃ τὴν εὐτυχίαν. Ποτὲ μου δὲν εἶχα γυναικὴν τὴν
ἔρωτα ἔως τὴν πού βροῦνται σὲ δρόμῳ μου ΕΚΕΙΝΗ, γὰρ ἐπὶ
χρῶμα μου ἡ γὰρ δύστην μου δὲν ἔξω.

Φαντάσου ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ μὴ μπορῇς νὰ δεῖξῃς πᾶς ἀγαπᾷ.
Μόνον σὺ μπορεῖς νὰ χόσῃς βάσανον παρηγορεῖς στὴν παρη-
μένη μου καρδίᾳ, δημοσιεύοντας ἓνα διήγημα μου μαζί μ' ἓνα
ποιηματικὸν ἀφιερῶμενα καὶ τὰ δύο σ' ΕΚΕΙΝΗ. Ἀλλὰ διὰ τὴν
πολὴν νὰ τὰ σταλῶ, φοβοῦμαι μήπως γράψῃς ὅπως καὶ εἰς ἄλλους.
Θὰ ἰδῇς τὴν ἀριστοτεχνικὴν γράφῃς ὅταν με ἐμπνέει ἡ ἐπιθυμία
ὁμορφίας τῆς.

Πῆς μου πὺς θὰ τὰ δημοσιεύσῃς γὰρ νὰ τὰ ἰδῇ ἐκεῖνη, ἐκεῖ
καὶ σὺ εἶσαι πόνος. Μπουκέτο, γὰρ δὲν εἶναι δυνατόν ψυχὴ εὐαίσθη-
τὴν τῇ δικῇ τῆς νὰ μὴ διαβάσῃ τὸ τόσος εὐχάρις στίχους χαρὶ
ζον «Μπουκέτο» σὲ κείνες τῆς ψυχῆς πού τὸ διαβάσῃ.

Πῆς μου πὺς θὰ τὰ δημοσιεύσῃς γὰρ νὰ σὺ σταλῶς αὐτὰ πού
σοὺ γράφω παραπάνω καὶ πού δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὰ δι-
γήματα ἐπιφανῶν λογοτεχνῶν.

Τελικῶς ἐλπίζω νὰ περιμένω καταφατικὴν ἀπάντησιν σου ὅτι
θὰ τὰ δημοσιεύσῃς.

Καὶ τώρα τί νὰ σὺς ἀπαντήσωμεν; Τί νὰ σὺς ποῖμε, βρε παιδί μου;
Ζητάτε νὰ σὺς διευκολύνουμε στὶς φιλολογικὰς ἀπαιτήσεις; Ὁχι. Μά-
λλον στὶς ἐρωτικὰς. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως. Τὴν ἐκ-
δόσιν θὰ τὴν δημοσιεύσῃς σὲ
ἀνθρώποι ἡμεῖς νὰ κάνουμε τέτοιους δουλειᾶς. Τέλος πάντων στείλετε τὰ
γραφομένα σὰς νὰ τὰ δοῦμε. Γ. Γαρόζην, Ἐνταῦθα. Οἱ στίχοι σὰς
δημοσιεύομε. Δ. η. Τσελένην, Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ πρῶτον καὶ ἡ με-
τέωρος καὶ καλὰ. Δημοσιεύουμε ἐ-
δῶ τὸ κείμενον. Τὴν ἐκ-
δόσιν θὰ τὴν δημοσιεύσῃς σὲ
στὴν τῶν μεταφορῶν, πρὸς
στὸ φύλλο. Ἰδού τώρα τὸ ἐκ-
δόσιν «Ορφανία»:

Τὴν ὕψη παντοῦν ἓνα νύ-
μφος βαρυσσοῦσα...
Καὶ χεῖς, Μπέττε, τὸ βλέμμα
σου καθὼς εἶχα βοήθει
Στὰ ὀνειροπόλα μάτια σου,
ἴδωκα εἶδα νὰ στείλῃ
Γιὰ τὸ χαμὸ πού ὀλόφρασε
δὲν κάτου σ' ἔχει ἀφῆκε.

Κ' ἐγὼ καινούργιον ποῦνομα
χαμὸ σὲ σπαρταγὸν σου.
Χαμὸ δυνάμι, ἐπὶ τῆς γλῶ-
σσῃς, «ὁ σὰ μὴ ἀδελφὴ σου
Νὰ φέρω ἀπὸ τὸ χεῖρ μου
σὺ» ὅλοιο τὸ ὑπόλοιπον σου
Κ' εὐλαβικῶς... καὶ σιωπῇ...
[νὰ κλάψῃ ἐκεῖ ἡσυχῇ σου]

Γ. η. γ. Κωνσταντίνου, Καρίων.
Τὸ διήγημα σὰς σὲ σπῆτι ἡμε-
ρῶν, μὰ ἔπειτα αὐτὸ δὲν ἐπὶ
τίποτε τὸ ἀειρετικό. Πρόσεξε
λοιπὸν καὶ μὴ βάλετε νὰ δημο-
σιεύσῃς τὰ ἔργα σὰς. Ἐστὶ μόνον
θὰ κάμετε κατ'. Ἄγγ. Πα-
παδόπουλον. Κάνει τὸ ποιῆ-
μα σὰς νὰ τὸ ἠδονοποιῇ καὶ
καλοῦς στίχους μὰ καὶ κακὴν
Διορθώστε το καὶ ἐπαναστελεῖτε τὸ
Τὸ διήγημα σὰς ἔχει καλὸν ἄλ-
λ' ὁρᾶται. Τὸ πρῶτον τρυφε-
ρῶς δὲν λέει τίποτε τὸ ἐρωτι-
κόν. Γιὰ νὰ περῇ ἓνα πρὸς τρυ-
φουδάκι, πρέπει νὰ λέγῃ τὰ πάντα
σὲ δύο-τρεις γραμμῆς, μὲ δύο-
τρεις σελίδας. Παρὶν Στάρρ
ὁ πόπουλον. Τὸ διήγημα ἔχει
νεπιτυχῆς. Ν. Μιχαήλ, Ἐνταῦθα.
Θαυμάσιον. Ἄν ἐλθῇ δὲν σὺς
ἀπαντήσωμεν ἴδω. Κυνάει σὲ
προηγούμενα φύλλα. Θ. Σα-
λῆν, Ἐνταῦθα. Ἡ ἀγγελία ἐπὶ
μνηστέονα πρὸς ὅτι ἐπὶ ἐν-
συναίσθησιν (Σταυρομάτην). Σὺς γρά-
φετε ταχυδρομικῶς. Νίτση
Τριανταφυλλίδου, Θεσσα-
λονίκης. Δὲν διαβάζονται ἐπὶ
πράγματα δύστηνα. Β. Σκα-
ρῶν, Πάρος. Θὰ σὺς ἐπανα-
μῇ. Π. Δ. Α. Παρῶν. Θέτε
τὸ σὲ γράφῃ, ἂν σὺς εἶναι ἐν-
αντὶν, στίχοι 1-9 μ. Μ. Α. Σ.
Μεσολογγίου, Πάρος. Τὸ
ποιηματικὸν σὰς δὲν ἐπιτυχῆς.

WILKINSON'S LTD
ΔΙΑΒΡΟΧΟΙ

ΚΑΠΑΡΤΙΝΕΣ

JOHN TAYLOR'S LTD
AIA TAILLEURS

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

I. ΑΗΛΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

1888

ΑΙΟΛΟΥ 46 & ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 62

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΙΘΙΖΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ ΕΙΣ ΤΟ
ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ· FLANNELS· EFCRCE· WORSTEDS
SEVIOTS· SERGES

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΜΑΣ ΔΙΓΑΣΦΙΝΙΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

QUARANTEED DOUBLE LONDON
SHRUNK

ΜΟΝΟΝ ΑΡΙΣΤΑΙ

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
(ΓΗΝΕΙΑ ΟΡΘΟΦΩΝΙΚΑ)

ΔΙΣΚΟΙ
(ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ)

Μόνον βραβευθέντα με τὸν χαρακτηρισμὸν
GRAMIPALAI εἰς τὴν διεθνή Ἐκθεσὶν τῆς Γενεύης.

Τῶν μεγαλειτέρων καλλιτεχνῶν τοῦ κόσμου

"HIS MASTER'S VOICE"

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ἀπαράμιλλοι εἰς ἐκτέλεσιν καὶ ἀπόδοσιν

Π. Ἐπιτροπᾶκης
Ν. Βολάνης
Α. Καλαμπούσης
Ι. Μαρσέλλος

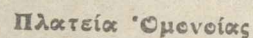
Α. Χρυσομάλλης
Π. Δουκῆνης
Α. Νταγκλᾶς
Δ. Ἀραπάκης

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ:

ΑΘΗΝΑΙ-Σταδίου 3 καὶ 64
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ-Νοτάρ 53γ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ-Τοιμακῇ 22
ΠΑΤΡΑΙ-Μαιζώνος 69

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ.

λα τὰ συστήματα τῆς φωτογρ-
αφίας. Βραβεῖα Παρισίων—Ρώμης

Τό Βιβλίον του "Γλάξο,"

Ἡ θαυμασία ἑκδοσις τοῦ

Glaxo

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΒΡΕΦΟΣ

θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδη-
γός. Περιέχει πολλὰς σοφὰς
συμβουλὰς ἀπαραιτήτους,
διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ κα-
λὴν ὑγείαν τοῦ Βρέφους.
Ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς
κάθε μητέρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀδενώματα	Κοκκύτης
Ἀδύνατα βρέφη	Κωλυκοί
Ἀήρ καθαρὸς	Λουτρὸν τοῦ βρέφους
Ἀνάστημα τοῦ βρέφους	Ὀδόντες τοῦ βρέφους
Ἀνορεξία τοῦ βρέφους	Ὀδοντοφυΐα
Ἀσθένειαι	Ὀστρακιά
Ἀσκησις	Ὀφθαλμοί
Βιταμῖναι	Παιγνίδια τοῦ βρέφους
Γάλα μητρικὸν	Πιπιλιστήρ
Γάλα νωπὸν	Πολυφαγία
Διάρροια	Πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους
Διατροφή	Πρώωρα βρέφη
Διφθερίτις	Πυρετοί
Δυσκοιλιότης	Ραχισμός
Ἑμβολιασμός	Σπασμοί
Ἑμετοί	Στόμαχος
Ἐξάνθησις	Συνήθειαι κανονικαί
Εὐλογία	Ὑγιεινὴ τοῦ βρέφους
Θερμοκρασία	Ὑπνος τοῦ βρέφους
Θήλαστρον	Φάρμακα διὰ τὸ βρέφος
Ἰλαρά	Χυμὸς φρούτων
Καθαριότης	Ῥτα
Κήλη	κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀποστείλατέ μας τὴν Διεύθυνσίν σας
ἢ τὸ κάτωθι δελτίον συμπληρωμένο, καὶ
θα λάβετε διὰ τῆς ἐπιστροφῆς
τοῦ ταχυδρομείου ἐν
ἀντίτυπον τοῦ
βιβλίου.

2.000.000

ἀντίτυπα ἔχουσι
διανεμηθῇ εἰς μη-
τέρας διαφόρων
χωρῶν.

Ζητήσατε
τὸ ἰδικόν σας.

Ἀντιπροσώπειν "ΓΛΑΞΟ" - 52. Ὁδὸς Μενάνδρου 52 - Εἰς Ἀθήνας
Παρακαλῶ ἀποστέλλετε μὴν τὸ βιβλίον τοῦ "ΓΛΑΞΟ".
Ὄνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις
Πόλις
Νομός